

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

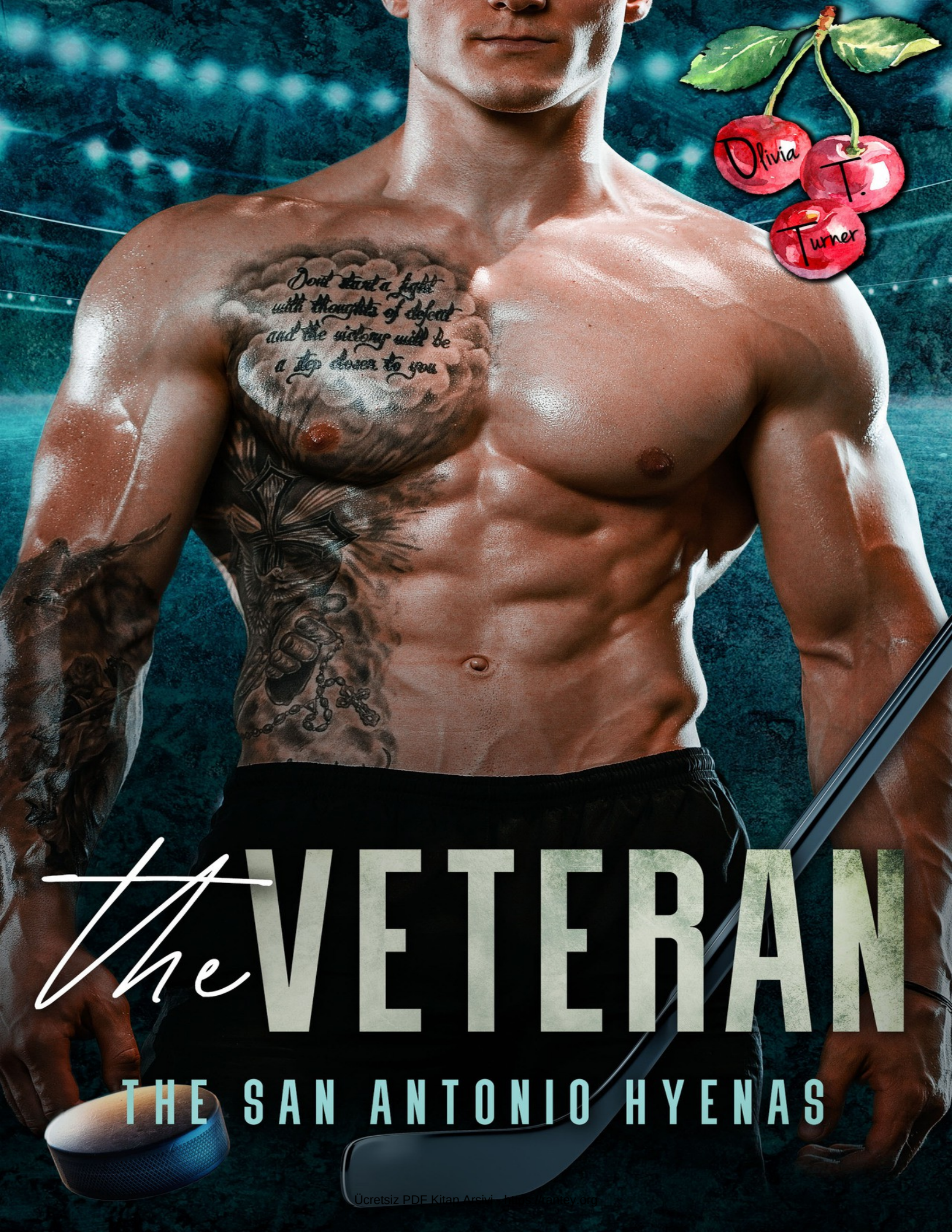
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Olivia

T.

Turner

Don't start a fight
with thoughts of defeat
and the victory will be
a step closer to you

The VETERAN

THE SAN ANTONIO HYENAS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GAZİ

SAN ANTONIO HYENAS

3. KİTAP

OLIVIA T. TURNER

CONTENTS

[Telif Hakkı](#)

[The Veteran](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3 Bölüm](#)

[4 Bölüm 5](#)

[Bölüm 6 Bölüm](#)

[7 Bölüm 8](#)

[Bölüm 9 Bölüm](#)

[10 Sonsöz](#)

[Epilog Epilog](#)

[Epilog](#)

[Daha Fazla Spor](#)

[Romantizmi! Takıntılı](#)

[Olun](#)

[Gelin ve özel Facebook Grubuma katılın!](#)

[Sesli Kitaplar](#)

[Beni Takip Et...](#)

Telif hakkı © 2024 Olivia T. Turner'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, e-posta, fotokopi, baskı, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve aktarma yöntemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

yazarından yazılı izin alınmadan kullanılamaz. İçin izin talepleri, e-posta Olivia@oliviattturner.com Lütfen yazarın emeğine saygı gösterin ve bir kopyasını satın alın. Teşekkürler!

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, işletmeler, şirketler, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.OliviaTTurner.com

Editör Karen Collins Editörlük Kapak Tasarımı Cormar Covers

THE VETERAN

Beş yıl önce Harris Sutton ile hayatımın gecesini yaşadım.
Bardaki onca insan arasından ünlü hokey oyuncusu *beni* seçti.
Bir maç için şehre gelmişti ve giderken bekaretimi de yanında götürdü. Ve bilmeden bana bir hatıra bıraktı.
Beş yıl sonra, hatıram benim tüm dünyam. Ona hiç bahsetmediğim beş yaşında bir çocuk. Lucas.
Küçük hayatımızda mutlu ve rahatız. Hayatıma devam ettim ve bekar anneliğin eziyetine alıştım.
Ancak Lucas, babasının büyük Harris Sutton olduğunu duyunca onunla tanışmaya karar verir.
Ve hayatım bir kargaşaya sürüklendi. Ya bizi reddederse?
Ya kızgınsa?
Ve daha da korkuncu, ya en çılgın hayallerimin hepsi sonunda gerçekleşmek üzereyse?

Harris yıllar önce tanıştığı bir kızın peşine takılmıştır. Kızın onu bekleyen çok güzel bir sürprizi olduğunu bilmemektedir!

Gizli Bir Bebek Bekliyor! San Antonio Sırtlanları Serisinin Üçüncü Kitabı sayesinde ikinci bir rüzgar yakalayan mücadele eden bir hokey efsanesini anlatıyor.

hayallerinin kızı. Hile yok, GÜVENLİ ve süper tatlı bir HEA her zaman garantilidir.

*OTT sevenlerime,
Siz hanımların hokey oyuncularının resimlerine benimle birlikte susuzluk
ekeceğinize her zaman güvenebilirim!*

CHAPTER ONE

Harris

"A "Sezona güçlü bir başlangıç yaptıktan sonra," diyor muhabir maç öncesi basın toplantısında mikrofona, "San Antonio Hyenas dört maçlık bir mağlubiyet serisi yakaladı. İnsanlar artık seni suçluyorlar. Üstünlüğünü kaybettiğini söylüyorlar. Büyük Harris Sutton'ın artık eskisi gibi bir oyuncu olmadığını söylüyorlar."

Sadece bana bakıyor, bir yorum bekliyor.

"Orada bir soru mu var?" Ona ters ters bakarken soruyorum.

Bu lanet şeylerden nefret ediyorum. Tüm bu spor medyası 'gazetecileri' ve yazarları aptal sorularıyla beni sorgularken, yüzümde yaklaşık on iki mikrofonla bir masada oturuyorum.

Tüm bunlardan kurtulmak istiyorum ama her oyuncu medyaya zaman ayırmak zorunda. Maçlardan önce, maçlardan sonra basın toplantıları, birkaç maç izledikleri için kendilerini hokey uzmanı sanan gazetecilik diplomalı bu formsuz takım elbiselilerle bire bir röportajlar. Çoğu hiç sopa tutmamış ve paten kayamıyor bile.

"Sence emekli olma zamanı geldi mi?" diye sordu adam. Onu tanıyorum. Yazılarında hep benim hakkımda kötü şeyler yazıyor, bittiğimi söylüyor.

"Yorum yok."

Başka bir muhabir ayağa kalkıyor. Günün tüm hokey haberlerini özetleyen otuz dakikalık bir gece programı olan *Hockey Wrap-Up*'ta yazarlık yapıyor.

Kalın gözlüklerinin ardından bana bakarken, "Bu akşam büyük bir maçın var," diyor. "Denver Landslides. Bir lig takımı. Çaylak sezonunda seni pas geçen takım. Bu konuda hâlâ kırgın mısın?"

"On yıldan fazla oldu," diye cevap veriyorum. Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Bu lanet heriflerin aptal makalelerinde yazacak bir şeylere ihtiyaçları var, bu yüzden her zaman sahte hikayeler üretiyorlar. Başlığın ne olacağını şimdiden söyleyebilirim.

Harris Sutton Kendisini Reddeden Takımı Yenmek İçin Ekstra Baskı Hissediyor.

Ama belki de tamamen sahte değildir. Beni es geçtikleri için Landslides'tan nefret ediyorum. Yıllar boyunca onların yanıldığını kanıtlamak için ekstra bir motivasyon kaynağı oldu. Hala bench press'te son bir tekrar yapmaya çalışırken ya da havlu atmam için bana bağırان bitkin bedenimi buzda iterken bunu düşünüyorum.

Sürekli antrenman yapan profesyonel bir sporcu olduğunuzda, bulabildiğiniz her türlü ekstra motivasyonu alırsınız.

"Bir dizi kötü maçtan sonra bu gece kazanmak için ekstra baskı hissediyor musun?" diye soruyor.

"Ben profesyonel bir hokey oyuncusuyum," diyorum monoton bir sesle. "Her maçı kazanmak için baskı var."

"Ama bu gece daha fazla?"

Bu adam gerçekten kendi hikayesini dayatmaya çalışıyor. Benden programında kullanabileceği bir yorum almaya çalışıyor. Bunu başaramayacak.

"Hayır."

Peşini bırakmıyor. "Şut isabetin bu sezon yüzde otuz yedi düştü," diyor telefonundan bir şeyler okurken, "birden fazla pasın çalındı ve asistlerin, gollerin ve kaleyi bulan şutların kariyerinin en düşük seviyelerinde. Ligin en yaşlı oyuncularından birisin. Zaman Baba seni yakaladı mı? Bir zamanların büyük Flamethrower'ının emekli olma zamanı geldi mi?"

Bütün gözler üzerimde, cevabımı bekliyorlar.

Saate bakarken iç geçirdim. Gereken on beş dakikam doldu.

"Bu akşamki maça odaklandım," diyorum, hazır bir cevap vererek. "Ve bunun ötesine bakmıyorum. Denver'a karşı kazanmak şu anda tek odak noktam."

Hepsi daha fazla soruya boğuluyor ama ben ayağa kalkıp hepsini görmezden geliyorum. Şapkamı alıp odadan çıkıyorum, çünkü hepsi benden tıklanma ve görüntülenme getirecek bir şey vermemi istiyor.

Takım arkadaşım Austin Gambill, gerekli süre için sırasını bekliyor.

"Bugün nasıllar?" diye soruyor, gergin görünüyor.

"Bir avuç çakal gibiler."

Bir takım ne zaman kaybetme serisine girse hep öyle olurlar.

"Bu gece kazanmak zorundayız," diyor odaya bakarken. "Evet,"

diyorum bedenimi bir ağırlık kaplarken. "Kazanmak zorundayız."

Maça daha birkaç saat var, dolayısıyla eve gidip dinlenmek için zamanım var.

Soyunma odasından montumu alıp otoparka doğru yola çıkıyorum.

Asansörde tek başımayken duvara yaslanıp iç geçiriyorum.

Muhabirlerin soruları zihnimde dönüp duruyor. Emekli olma zamanı geldi mi? Yokuş aşağı mı gidiyorum? En iyi yıllarım geride mi kaldı?

Beni ele geçirmelerinden nefret ediyorum. Böyle olmaktan nefret ediyorum.

Belki de zirvedeyken emekli olmalıydım. Ben sadece... Her zaman hepsini kazanmak istedim. Stoney Kupası'nı başımın üstünde tutmak. Eve bir tane getirmek.

Belki bu yıl olur diye düşünmüştüm ama vücudum pes etmeye başladı. Ligde otuz altı yaşında pek kimse olmamasının bir nedeni var.

Kariyerim boyunca üç dirsek ameliyatı geçirdim. İki dizim de değiştirildi, bir elim kırıldı, üç kaburgam kırıldı, bir burnum kırıldı ve şimdi de sırtım ağrımaya başladı.

Peki ne için?

Bunun için gösterecek neyim var? Tüm bunları kim için yaptım?

Asansör lobiyi geçip yeraltı otoparkına inerken iç çekiyorum.

Bunun son yılım olması gerektiğini biliyorum. Daha iyiye gitmeyecek.

Ama bu sezonun farklı olacağını umuyordum. Yeniden eğlenceli olacağını. Bu yeni takım ve tüm bu iyi oyuncularla bana yeni bir hayat vereceğini düşündüm. Bir şey olduğum günlerde hissettiğim o eski heyecanın bir kısmını hissedebileceğimi. Ne zaman bir gol atsam tüm stadyum hep bir ağızdan *Flamethrower* diye bağırırdı.

Bunun yerine, kendimi yaşlı, yorgun ve depresif hissetmeme neden oluyor.

Her şey sona eriyor ve paylaşacak kimsem yoksa bunların neden önemli olduğunu sorgulamak zorunda kalıyorum.

Kapılar bir ding sesiyle açılıyor ve duvarı itip otoparka doğru ilerlerken uzun bir nefes alıyorum.

Burada sadece Ferrari'ler, Porsche'ler ve Lambo'lar var. Eski püskü Range Rover'ımı buldum ve içine bindim. Çaylak sezonumda tıpkı bunlar gibi saçma bir arabam vardı ama tek yaptığı beni strese sokmaktı. Ne zaman bir dükkâna girsem birinin arabama çarpacağından endişe etmekten nefret ediyordum. İnsanların sürekli bana bakıp aval aval bakmasından ve fotoğraf çekmesinden nefret ediyordum. Bu eski Range Rover bana kendimi normal hissettiriyor.

Bu çocukların henüz fark etmediği şey bu. Normal olan lüktür. Otoparktan çıkıp bardaktan boşanırcasına yağan yağmura doğru sürüyorum.

"Ne?" Elinde benim adımın yazılı olduğu bir tabelayla yağmurun altında duran on beş yaşlarında bir çocuk görünce fısıldıyorum. Yağmurluğu bile yoktu. Üzerinde sadece sırlıklam bir kapüşon ve kot pantolon var.

Lütfen Harris Sutton. Sadece bir dakikanızı alacağım.

Zavallı çocuk sırlıklam olmuş. Tabela sırlıklam olmuş ve kelimelerden mürekkep akıyor. Muhtemelen bütün gün orada durdu.

Bununla uğraşmak istemiyorum. Sadece eve gidip akşamki maçtan önce dinlenmek istiyorum ama yavaşça frene basıp camımı indiriyorum.

O koşarken kamyonetime yağmur yağıyor.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum.

"Altı saattir," diyor dişleri gıcırdayarak.

"Kamyona bin."

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?!"

"Evet, gerçekten. Sırlıklam oluyorum!"

O kaputun etrafında koşup kamyonetime atlarken ben camı açıyorum. Sırlıklam oldu ve su koltuğumun her tarafına yayıldı.

"İmza ister misin?" Kapüşonunu çıkarırken sordum.

Başını sallıyor ve ön panelimin üzerine su sıçırıyor. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

İnledim. Sürmeye devam etmeliydim. "Ne oldu?"

"Babam sizin en büyük hayranınız," diyor gözleri dolmaya başlarken.

"Geçen ay ona bir araba çarptı ve durumu oldukça kötü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyerek ıslak omzuna rahatlatıcı bir el koyuyorum.

Agresif bir şekilde gözyaşlarını siliyor, kendini tutmaya çalışıyor. "Bir

daha yürüyemeyecek."

Babasının tüm yaralarını ve geçirmesi gereken ameliyatları sıralarken midem bulanıyor. Adam hayatta olduğu için şanslı.

"Ailemiz için çok zor oldu," diyor çocuk. "Ve o gerçekten çok üzgün."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordum. "İmzalı bir forma ister misin? Sanırım bagajda fazladan bir tane var."

"Zaten dört tanesi bodrumumuzda asılı duruyor," diyor. "Onu ziyarete gelebileceğinizi umuyordum."

Koltuğumda kayıyorum. "Bilmiyorum..."

"Bu onun için çok anlamlı olurdu," diyor hemen. "Köşedeki hastanede. Sadece on dakika sürer. Lütfen, Bay Sutton. *Lütfen*. Buna ihtiyacı var. Tüm ailemizin buna ihtiyacı var."

İliklerine kadar ıslanmış ve o kadar üşümüş ki elleri titreyen zavallı çocuğa bakıyorum. Yağmur altında altı saat boyunca babasını beklediği için kalbim ona gidiyor. Hayatımda benim için bunu yapabilecek kimse yok.

"Tamam," dedim. "Hadi gidelim."

"Gerçekten mi?!" diyor, gözyaşlarını silerken yüzü ışıltıyor.

"Kemerini bağla."

Birkaç dakika sonra Arthur adında bir çocuk beni hastanenin içinden geçirerek babasının odasına götürüyor. Bana babasının ne kadar büyük bir hayran olduğunu ve küçükken onu maçlara nasıl getirdiğini anlatıyor. İkisi de benim formamı giyer ve beni izlerken harika vakit geçirirlermiş.

Odaya vardığımızda "Bir saniye," diyor. Ne ile karşılaşacağımı bilmediğim için midem düğümleniyor. "Gidip onu hazırlayayım."

Odanın içinde kayboluyor ve bir dakika sonra gülümseyerek geri geliyor.

İçeri giriyorum ve yatakta yatan kırık dökük adama bakıp gülümsemeye çalışıyorum. Beklediğimden de kötüydü. Bir kamyon filosu çarpmış gibi görünüyor.

İki siyah gözü, kafasında metal bir mekanizma, vücuduna bağlı sayamayacağım kadar çok kablo ve her iki kolunda da alçılar var.

Bu zavallının korkunç bir ay geçirdiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

"Bu...?" diyor, bana şok içinde bakarak. "Harris Sutton mı?"

"Kesinlikle öyle, baba!" diyor çocuk, gülümseyerek.

Yatağının yanına oturdum ve elini sıktım. "Burada iyi bir oğlun var," diyorum ona. "Beni buraya getirmek için altı saat boyunca soğuk Kasım yağmurunda bekledi."

"Arthur en iyisi," diyor oğluna bakıp gülümseyerek. "Ona sürekli çocuk olmasını söylememe rağmen yanımdan neredeyse hiç ayrılmıyor."

Babasına gülümseyen Arthur'un yanakları kızarmaya başlar.

"Calgary Nighthawks'a dört gol attığında ben de oradaydım," diyor adam, aniden enerji doluyor. "Öyle bir çılgılık attım ki iki gün konuşamadım!"

Odada iki saat geçirdim.

Hokey hakkında konuşuyoruz ve benim Alev Silahı olduğum, evi yakıp yıktığım eski güzel günleri anıyoruz. En iyi hikayelerimi paylaşıyorum ve baba oğul kahkahalarla gülüyor. Harika vakit geçiriyoruz.

Sadece maç öncesi bir toplantım olduğu için çıktım.

Yeni arkadaşım Chris'in elini sıkarken "Sen savaşmaya devam et," diyorum. "Oğlun için güçlü kal ve bunun üstesinden gel. Buradan çıktığınızda sizin için ön sıradan biletler hazırlatacağım, tamam mı?"

Başını sallıyor. "Teşekkür ederim Harris. Buna ihtiyacım vardı."

Ona dikkatle sarılıyorum ve sonra Arthur beni hastaneden çıkarıyor. "Çok teşekkür ederim," diyor. "Bunun ne kadar anlamlı olduğunu bilemezsin.

bize."

Elini sıkıyorum ve sonra sarılmak için onu kendime çekiyorum.

"Sen de güçlü ol Arthur. Babanın sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var." "Tamamdır, Bay Sutton. Olacağım."

Yağmurun altında kamyonuma doğru yürürken içime bir ağırlık çöküyor. Ne çocuk ama. Nasıl bir baba-oğul ilişkisi var. Bunu görmek çok güzeldi.

Kamyonetime bindim ve iç geçirdim, keşke benim de böyle bir şeyim olsaydı diye. Bana böyle bakacak biri.

"Hadi ama," diye fısıldıyorum kendi kendime, gözlerim kızarıırken.

"Birazdan oyun zamanı. Hazırlan."

Motoru çalıştırıyorum ve radyo açılıyor.

"Harris Sutton bu gece yüksek bir seviyede oynasa iyi olur yoksa Hyenas ile yollarını ayırmak zorunda kalacak-"

Radyoyu kapattım ve gaza bastım.

CHAPTER TWO

Harris

I Lance Kingston bir anda ortaya çıkıp beni tahtalara öyle bir çarptı ki camlar sallandı. Ayaklarım yerden kesildi ve sert bir şekilde yere düştüm. Kalabalık yüksek sesle kolektif 'Oooh!'

Piç kurusu gevşek pakı sopasıyla alıp takım arkadaşına pas veriyor.

Kingston sırtarak, "Bundan daha hızlı olmalısın, ihtiyar," der ve patenle uzaklaşarak aksiyona yeniden katılır.

Kendimi yukarı iterken irkiliyorum ve inliyorum. Dizlerim zonkluyor. Dirseğim yanıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve onlara yetişmek için kendimi zorluyorum.

Oyun iyi gitmiyor. İkinci periyodun sonuna yaklaştık ve dörde bir kaybediyoruz. Üç pasım çalındı ve kaleye bir şut attım ama çok az farkla kaçırdım. Yanan dirseğim hiç yardımcı olmuyor.

Yıldız oyuncumuz Sebastian Kemp bizim bölgemizde pakı çalıyor, dönüyor ve karşı kaleye doğru bir kaçış yapıyor. Herkes onu takip ediyor ve Sniper'a yetişmeye çalışıyor.

Sebastian bunu kolaymış gibi gösteriyor. Kalecinin pozisyonunu değiştirmesini sağlayarak bir yöne doğru depar atıyor ve ardından pakı geri çekip ters yöne doğru vuruyor. Top boş köşeye doğru uçuyor ama kaleci ligin en iyilerinden biri.

ve sopasını tam zamanında kaldırıyor. Top sekiyor ve diğer takımdan Nylander topun ribaundunu alıyor. Tucker Nylander'a öyle sert çarpıyor ki seyirciler irkiliyor.

Gevşek pakı almak için kaydım. Aldım ve Austin'e pas vermek üzereydim ki Kingston bir anda ortaya çıktı ve topu çaldı.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, o gözden kaybolurken, bir kaçışta bizim kaleye doğru uçuyor. Ben savunma yapıyorum ve o beni pozisyonumun dışında yakaladı. Yetişmek için çabalıyorum ama çok hızlı. Sadece kalecimiz Nolan Barlowe kaldı.

Kingston sola çalım atar, sağa çalım atar ve sonra Barlowe'un bacaklarının arasına sokar.

Nighthawks buz üzerinde kutlama yaparken kalabalık sessizleşiyor.

Yedek kulübemize doğru kayarken kalbim öfkeyle çarpıyor. Tahtaların üzerinden uzanıp su şişemi aldım ve buzda kalmayı umuyordum.

"Sutton," dedi Koç Moss. "Dışarıdasın."

Nabzım gümbür gümbür atarken ona döndüğümde vücudum geriliyor. Pakı çaldırdığım için zaten heyecanlıydım ve şimdi de bu. Hayatımda ilk kez oyundan alınıyorum.

"Beni çekiyor musun?" Homurdanıyorum. "Ciddi misin lan sen?" Koç iç geçiriyor. "Dirseğinden olduğunu söyleyeceğiz."

Su şişemi yedek kulübesine fırlatırken "Siktir et," diye bağıyorum. Kalabalıktan tezahüratlar, kahkahalar ve yuhalamalar yağarken sopamı panolara vuruyor ve buzdan fırlayarak soyunma odasına gidiyorum.

"Seni lanet olası aptal," diye homurdanıyorum dev ekran televizyonumda sopamı tahtalara vururken kendimi izlerken.

Dizlerimde ve dirseğimde buz torbalarıyla kanepeme yayılmış durumdayım.

Spiker olayı tekrar tekrar anlatırken *"Harris Sutton San Antonio'da en alt sıralarda mı?"* diye soruyor. *"Koç Moss ile atıştı ve oyundan fırladı. Sırtlanlar bu akşam San Antonio'da oynanan maçı 6-1 kaybetti. Panele geçelim."*

Ekranada dört takım elbise belirince iç çektim.

"Siz ne düşünüyorsunuz? Flamethrower sonunda tamamen söndürüldü mü?"

Kumandayı alıp televizyonu kapatıyorum.

"Siktir!" Kumandayı kanepeye doğru fırlatırken bağıyorum. Yastıktan sekip yere düşüyor.

Emekliliği düşünme zamanının geldiğini biliyorum ama gerçek şu ki korkuyorum. Sahip olduğum tek şey hokey.

Başka hiçbir şey doğru gitmedi.

Eğer hokeyim yoksa, elimde ne kaldı?

Fiona'nın güzel yüzünün görüntüsü aklıma geliyor. "*Dur*,"

diye homurdanıyorum gözlerimi sıkarak kapatırken.

"Başlama."

Her zaman en yalnız olduğum anda gelir. Geçmişimden bana musallat olan bir hayalet gibi.

Sadece bir gece olması gerekiyordu. Bunu biliyordum. O da biliyordu.

Beş yıl önce Kansas City deplasmanında Hammerheads'le oynuyordum. Onları ezip geçmiştik ve sonrasında tüm takım kutlamaya gitmişti.

Onu dans pistinde dans ederken gördüm ve büyülendim. Her zaman takımın etrafında dolaşan sahte Barbie kızlarına benzemiyordu. Komşu kızı gibi görünüyordu. Kız kardeşimle en iyi arkadaş olabilir ya da kasabada bir ilkokul öğretmeni olarak çalışıyor gibi görünüyordu.

Beni etkileyen onun gülümsemesiydi. Eski takım arkadaşlarımdan biri beni bar taburesinden itip gidip onunla konuşmamı söyleyene kadar gecenin yarısını ona hayranlıkla bakarak geçirdim.

Hemen bağlandık. Sanki iki kayıp ruhun birbirini bulması gibiydi ve ben fena kapıldım.

Gece uçup gitti. Işıklar yanana ve fedailer bizi dışarı atana kadar konuştuk, güldük ve dans ettik.

Fiona otel odama geri geldi ve hala tüylerimi diken diken eden bir gece geçirdik.

Ve sonra.

Ondan bir daha haber alamadım. Uyandığımda gitmişti ve onu bulmak için ne kadar uğraşıysam da bir hayalet olarak kaldı.

Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu ve ben bir daha asla eskisi gibi olamadım. Buzdolabına gidip soğuk bir bira alırken iç geçirdim.

Pencereden karanlıkta güzelce aydınlatılmış dev sonsuzluk havuzuma bakarken uzun bir yudum alıyorum.

Sürgülü kapıyı açıp dışarı çıktığımda ve suyun kenarına oturduğumda göğsümde bir boşluk hissediyorum. Ağrıyan dizlerimi uzatırken boğazımdan bir inilti yükseliyor.

En son ne zaman yüzmeye gittiğimi hatırlamıyorum. Ben de bu havuza en son ne zaman *birinin* girdiğini hatırlamıyorum.

Bu malikane sayamayacağım kadar çok odası olan güzel bir yer, ama tüm bunların amacı ne?

Sekiz yıl önce inşa ettirdiğimde çok gurur duyduğumu hatırlıyorum ama bugünlerde kendimi acınası hissediyorum.

Tüm bunlar ne için diye sorup duruyorum kendime.

Artık dolabımda neyin asılı olduğu, garajımda neyin park edildiği ya da banka hesabımda neyin biriktiği umurumda değil.

Tek başınayken bir göl evi ne işe yarar ve içinde eğlenecek kimse yokken muhteşem bir sonsuzluk havuzu ne işe yarar?

Onlar sadece birer eşya ve eşyaların artık yeterli olmadığını fark ettiğinizde üzücü bir gün yaşarsınız.

Bu düşünceleri kafamdan atmaya çalışırken "Siktir, dostum," diye fısıldıyorum. Spiral çiziyormuşum gibi hissediyorum. Kendime gelmem lazım.

Ligde on yıl geçirdim ve hiç bu kadar sinirli olduğumu hatırlamıyorum.

"Onu düşünmeyi bırak," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Her zaman bu

"Onu düşündüğün zaman." O gitti.

Acımasız bir gerçek ama doğru.

Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor, yoksa gitmezdi. Hayatıma devam etmek zorundayım.

Gözlerimi kapatıyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum ve başka bir şey düşünmeye çalışıyorum.

Ama ben sadece onun nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyorum. Ve her zamanki gibi kalbim kırılıyor.

CHAPTER THREE

Fiona

"Y Bu pencereler için perde lazım," diyor annem ben nachoları bir kâseye boşaltırken. "Yalnız yaşayan bekâr bir kadınsın, güvenli değil."

Kan basıncım yükselmeye başlarken buzdolabından salsa sosunu alıp başka bir kaseye boşaltıyorum.

Mutfağımın her yerinde insanlar var ve hareket etmek çok zor. "Herhangi bir sapık çalıkların arasında saklanıp otuzbir çekiyor olabilir." "Anne!" Bağırıyorum. "Lütfen mastürbasyon deme."

"Evet, Fiona'ya katılıyorum," diyor kuzenim Dana bir nacho kaparken. "Mastürbasyon demelisin. Daha kibar olur."

"Lütfen yapmasanız olmaz mı?" Spagetti sosunu kontrol ederken söyledim. Kahretsin, fokurduyor. "Etrafta koşuşturan çocuklar var."

Tam bu sırada, beş yaşındaki sevimli Lucas, peşinde dört küçük kuzeniyle birlikte mutfağa dalıyor. Nedense hepsi avazları çıktığı kadar bağırıyor.

"Hayır!" Küçük omuzlarından tutup çılgın treni oturma odasına doğru yönlendirirken söylüyorum. "Burada sıcak şeyler var!"

"Ateşli şeylerden bahsetmişken," diyor kuzenim Caitlin. "Bir erkekle tanıştım!"

"Bir tane daha?" diye soruyor en büyük kardeşim Marc, tabaktaki peynirden bir parça almak için omzunun üzerinden uzanırken.

"Evet, ama bu çok *sıcak*. Habanero'dan bahsediyorum!" Aceleyle buzdolabına gidip salatayı aldım.

"Bu pencereler için perde alacağına söz ver" diyor annem, ben kâsenin üzerindeki plastik ambalajı çıkarıp umutsuzca dolapta salata sosunu ararken.

"Söz veriyorum!" Onu sırtımdan indirmeye çalışarak söylüyorum. Sebze tabağını alıp ellerine tutuşturuyorum. "Lütfen bunları çocuklar için oturma odasına getirir misin?"

Çıplak pencereme bir kez daha baktıktan sonra homurdanıyor ve sebzeleri alıp gidiyor.

Ailemi ağırlamak her zaman *çılgınca* olmuştur. Ailem, en büyük erkek kardeşim, karısı ve üç genç kızı, ortanca erkek kardeşim ve yeni kız arkadaşı Kelly, teyzem, iki kuzenim ve çocukları ve hiç davet edilmemiş gibi görünen ama her zaman gelen birkaç kişi daha var.

Birlikte olmak her zaman eğlenceli ve Lucas için bir aile ortamına sahip olmayı seviyorum, ancak tek başınıza ev sahipliği yaptığınızda *yorucu* oluyor. Ayrıca, hepimizin küçük şehir evimde tıkkış tıkkış olması da yardımcı olmuyor.

"Fiona!" diye bağılıyor kardeşim Ryan diğer odadan, ben salata sosunu ararken. Nerede lan bu? Kahretsin, almayı mı unuttum? "Fiona!"

"Ne?!" Kafamı odaya doğru iterken patladım.

Bütün erkekler kanepede oturuyor; babam, erkek kardeşlerim, kuzenlerim. İnsan ırkı ne zaman kadınlar mutfakta tüm işi yaparken erkeklerin oturma odasında dinlenebileceğine karar verdi? Bu konuda oy kullanmadığımı biliyorum. Yeniden oylama istiyorum! Bu saçmalık.

"Televizyonu nasıl açıyorsun?" Ryan soruyor. "Hokey maçını mı izlemek istiyoruz?"

"Güç yazan şu büyük kırmızı düğmeyi görüyor musun?" Alaycı bir şekilde söylüyorum. "Parmağınla basmayı dene. Bunu yapabilir misin yoksa senin için ben mi yapmalıyım?"

"Çoktan bastım," diyor gözlerini devirerek. "Ekran kararıyor."

"Ugh!" Aceleyle yanına gidip elinden çekip alırken söylüyorum. Yetişkinlerin çocukluklarındaki kardeş rollerine bu kadar kolay geri dönebilmeleri ne kadar da çılgınca. "Kablolu yayın kutusunu da açmalısın."

Onları kurdum ve hokey maçını açtım. Hammerheads'in Lumberjacks ile oynadığını görene kadar nefesim göğsümde sıkışıyor ve sonra nefes veriyorum.

Sırtlanları ekranda görmek istemedim. Bu gece olmaz.

Kumandayı ona geri fırlatırken Ryan alaycı bir ses tonuyla, "Teşekkürler kardeşim," diyor.

Kahretsin, ne yapıyordum ben? Oh, doğru ya! Salata sosu.

Garajda! Evet!

Aceleyle garaja giriyorum, evimdeki tüm cesetlerin yanından dolanarak geçiyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Burası cennet gibi. Derin bir nefes alıyorum ve rafa gidip Costco büyüklüğündeki İtalyan salata sosunu almadan önce bir saniyeliğine sessizliğin tadını çıkarıyorum.

"Fiona!" diyor baldızım Carrie kapıyı açarken. "Neredeydin? Son beş dakikadır seni arıyordum."

"Tam anlamıyla yirmi saniyedir yokum," diyorum hışımlla. "Ne oldu?"

"Lucas kendini kesti. Yara bandına ihtiyacı var."

"Oh, kahretsin." Salata sosunu onun ellerine bırakıyorum. "Salatayı benim için hazırlayabilir misin?"

Cevap beklemeden aceleyle yanından geçip ağlayan oğlumu banyoda buluyorum.

"Ne oldu?" Kapıyı arkamdan kapatıp önünde diz çökerken soruyorum.

Kapalı tuvalette oturuyor, ağlamamaya çalışıyor.

Onu her gördüğümde kalbim acıyor. Lucas'la tanışsaydınız anlardınız. En tatlı mizaca sahip, en sevimli çocuktur. Kahverengi gözlerini kocaman gösteren kocaman kalın gözlükleri var ve siyah saçları ne kadar tararsam tarayayım her zaman dağınık. Her iki kulağında da işitme cihazı var ve gözlerinizi yaşartacak kadar büyük bir kalbi var.

O yaşayan en tatlı çocuk.

"Büyük şovum için sihir setimi hazırlıyordum," diyor küçük çenesi titreyerek ve iri kahverengi gözleri yaşlarla dolarak, "ve Jacob şapkamı kaptı ve parmağımı kesti."

"Ah, tatlım," diyorum ona uzanırken. Kollarımın arasında eridi ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Özür dilerim. Bakabilir miyim?"

Bana parmağındaki kesiğı gösteriyor ve ben de onun için sarıyorum. Gözyaşlarını siliyorum ve onu alnından öpüyorum.

"Sihir gösterini yapmaya hazır mısınız?"

Fısıldıyorum. Başını sallıyor. "Artık yapmak istemiyorum."

"Ama bütün hafta pratik yaptın, tatlım. Bence bunu yapmalısın."

Gösterinin de v a m etmesi gerektiğine karar verene kadar birkaç dakika konuştuk. Ama sadece onun spikeri olmayı kabul edersem.

Ben oturma odasına geçerken o da odasında hazırlanıyor. Uzaktan kumandayı alıp hokey maçını kapatıyorum.

"Hey!" Televizyon karardığında Ryan bağılıyor. "Biz de onu izliyorduk!"

"Herkes için bir şovumuz var!" "Herkese bir şovumuz var!" diye bağııyorum.

mutfaktan tıka basa dolu oturma odasına. "Anne, geliyor musun?" Şarabını dolduruyor. *Tekrar.*

"Uzun sürecek mi?" Ryan uzanıp cipsleri alırken soruyor.

"Huzurlarınızda," diye bağııyorum derin bir sesle. "Sihrin Efendisi, Muhteşem Büyücü, biricik ve tek büyük Lucas Sihirbaz!"

Lucas plastik silindir şapkası ve mor peleriniyle odaya dalınca herkes alkışlıyor ve yuhalıyor. Ben bile yapamıyorum. Çok sevimli.

Yeğenin oyuncağın değneği bir çırpıda sallayışını izleyen Ryan'ın çenesi düşüyor.

Ona doğum günü için bu seti aldım ve haftalardır pratik yapıyor. Her numarayı beceriyor ve sonunda en yüksek sesle alkışlayan ben oluyorum.

Ryan hariç herkes buna bayılıyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş izliyor.

"İyi miydi?" Lucas gösteriden sonra bana fısıldıyor.

Sevimli yanağından öpüyorum ve ona sarılıyorum. "Harikaydı! Herkesi kandırdın. Senin gerçek bir büyücü olduğunu düşünüyorlar."

"Ah, anneciğim," diyor sırtarak. Bana sarılıyor ve mor pelerini arkasında uçuşarak kuzenleriyle oynamaya koşuyor.

Spagetti sosunu kontrol etmek için mutfağa doğru ilerliyorum. Ryan'ın yeni kız arkadaşı erişteler için bana yardım ediyor. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Yine de kardeşimle ne yaptığını bilmiyorum... Bir yanıma ona daha iyisini yapabileceğini söylemek istiyor ama diğer yanıma onu yanımda tutmak istiyor.

"Bu da neydi böyle?" Ryan yanıma gelirken soruyor. "Ne?"

"Sihirbazlık gösterisi mi?" diyor hışımla. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Onu rahat bırak Ryan," diyorum dişlerimi sıkıp sosa dönerken.
"Çok tatlıydı," diyor Kelly.
Ryan kollarını havaya kaldırır. "Hokey oynamalı!"
"Hokey oynamak istemiyor," diyorum gergin bir sesle. "Sihirden hoşlanıyor."
"Onun genleriyle," diyor Ryan. "Durmadan hokey oynuyor olmalı!" "Ne?"
Kelly kafası karışmış bir halde soruyor.
"Ryan," diye uyarıyorum kalbim küt küt atarken.
"Yani, hadi ama!" diye neredeyse bağıyor. Kardeşim ne zaman bırakacağını asla bilemez. "Bunu düşünen bir tek ben miyim?"
"Evet!" Şak diye söyledim. "Ve konuyu değiştiriyoruz. Baba!" Babamı koridordan tutup mutfığa çekiyorum. "Ryan'a yeni sıcak su ısıtıcını ve seni nasıl kazıkladıklarını anlat."
"Şu sahtekârların hakkından gelin!" diye bağıyor babam, bir anda öfkeleniyor.
Babam giderken Ryan'ın gözleri bana dikiliyor. Odadan çıkarken ona dilimi çıkarıyorum.
Kelly beni garaja kadar takip etti. Bagetleri arabamın bagajında unutmuşum.
"Neden bahsediyor bu?" Kelly onları almama yardım ederken soruyor.
"Neden hokey?"
"Sana Lucas'ın babasından bahsetmedi mi?"
Başını iki yana sallıyor. "Benimle neredeyse hiç konuşmuyor."
O zaman neden onunla birliktesin? Neredeyse ona soracaktım ama sonra onun etrafımda olmasından ne kadar hoşlandığımı hatırladım ve dilimi ısırdım.
"Uzun zaman önceydi," diyorum iç çekerek. "Dışarıda eğleniyordum ve bir adamla tanıştım. Tek gecelik bir şeydi. Şehir dışında yaşıyordu."
Aynı zamanda hayatımın en güzel gecelerinden biriydi ama bu kısmı atlıyorum.
"Anlamıyorum," diyor başını eğerek. "Ama neden hokey?"
Hokey oyuncusu falan mıydı?"
"Evet," diyorum onun muhteşem yüzü aklıma gelince. Onu düşünmekten hoşlanmıyorum. Bu beni her zaman içinden çıkılması zor bir çukura sürüklüyor. "Profesyonel bir hokey oyuncusuydu."
"Oh," diyor yüzü aydınlanarak. "Juicy. Kimdi o?" Ona bakarken iç geçirdim. "Harris Sutton."

"Ne?!" diye bağıırır. "Harris Sutton?! Lucas'ın babası Harris Sutton mı?
Vay canına!"

"Anne?"

Küçük tatlı sesini duyduğumda midem bulanıyor.

Midem bulanarak kenara çekiliyorum ve Lucas'ın kapı aralığında o büyük,
şok olmuş kahverengi gözleriyle bana baktığını görüyorum.

CHAPTER FOUR

Fiona

"D "Eğlenceli bir gece geçirdin mi?" Herkes gittikten sonra onu yatağına yatırırken Lucas'a soruyorum. "Sihirbazlık gösterin çok beğenildi."

Dinozor çarşaflarına sanki üzerinde bir şey varmış gibi bakıyor. Aklımda. Bu konuda konuşmaktan korkuyorum, bu yüzden onun dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. "Parmağın nasıl? Hâlâ acıyor mu?"

Bandajına bakıyor ve sonra bana bakıyor. "Babam hokey oyuncusu mu?" *Kahretsin.*

Gülümsemeye zorlarken göğsüme bir ağırlık çöküyor. "Evet.

Öyle." "Nerede olduğunu bilmediğini sanıyordum."

Oyuncak ayısını elime alıp yumuşak başını okşarken, "Karmaşık bir durum, Lucas," diyorum. Sadece ağlamak istiyorum. Bulaşıkları yıkamak, bir kadeh şarap içmek, saçma sapan bir şeyler okumak ve yatmak istiyorum. Bunun yerine, sır kutum yırtılıp açıldı ve dehşet beni tüketiyor.

Oyuncak ayısını okşamamı izliyor ve sonra bana bakıyor. "Onun bir videosunu görebilir miyim?"

"Tatlım, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Neden olmasın?"

"O zaman onunla tanışmak isteyebilirsin."

"Onunla tanışmak istiyorum."

Her şey çok hızlı çözülüyor. Bu korkunç günün geleceğini biliyordum ama bu kadar çabuk beklemiyordum. İkimiz küçük balonumuzda yaşarken çok iyiydik. Mutlu bir inkar içindeydim ve şimdi hepsi yüzüme patladı.

"Bilmiyorum, Lucas..."

"O benim babam. Benimle tanışmak isteyecektir, değil mi? Ona sihir numaralarımı gösterebilirim."

Göğsüm çok daraldı, nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Babasının hayatta olduğunu bile bilmediğini söyleyerek bebeğimin kalbini nasıl kırabilirim? Babası onunla hiçbir şey yapmak istemiyorsa, bu onun harika küçük ruhunu ezecek.

Kelly neden gidip o koca ağzını açmak zorundaydı? Neden lanet çenemi kapalı tutmadım?

"Sadece bir video, anne. *Lütfen.*"

O kedi çoktan çantadan çıktı. Onu geri sokmak yok.

Bu bir hata. Bu bir hata. Bu bir hata.

Ama elim telefonuma uzanıyor ve tek yapabildiğim parmağımın YouTube uygulamasına Harris Sutton yazmasını izlemek oluyor.

Önemli anlarını gösteren bir videoya tıklıyorum ve video başlarken oğlumun yanındaki yatağa gömülüyorum.

"Bu o mu?"

Harris'in bir maçtan sonra kaskını çıkarmış buzda kayarken çekilmiş eski bir videosu. Kahverengi saçları onunla tanıştığım zamankinden daha uzun. O da daha genç görünüyor.

"Bu o."

Harris gülümsüyor ve "Flamethrower" sloganları atan kalabalığa el sallıyor. Çok mutlu görünüyor. O gülümseme kalbimi sızlatıyor.

"Neden ona Alev Silahı diyorlar?" Lucas soruyor.

Muhtemelen çok ateşli olduğu içindir.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Kariyerinin önemli anlarını gösteren on iki dakikalık videoyu izlerken ikimiz de kendimizden geçtik. Fileye giden şutlar, sert vuruşlar, ileri sardığım birkaç kavga ve en sevdiğim, Harris'in yedek kulübesinde gülümsediği birkaç kare.

Şimdiye kadar hiç fark etmemiştim ama Lucas ona benziyor. Aynı kahverengi gözlere sahipler ve dudakları aynı şekilde kıvrılıyor.

Gülümseyin. Bunu görmek gerçeküstü.

Video bittiğinde Lucas, "O iyi," dedi. "Bir tane daha izleyebilir miyiz?"

"Zaten çok geç oldu bebeğim."

"Yarın mı?"

Sıkı bir nefes çekiyorum. Bu iş bu gece bitmeyecek. Bir şeyler yapılması gerekecek ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Ayağa kalkıp oyuncak ayısını yerine koyarken, "Hadi yatağa gidelim," diyorum. "Annem de çok yorgun."

Bir esnemeyele çarşaflara yerleşiyor. Alnından öpüyorum ve dağınık saçlarını düzeltiyorum. Hemen geri çıkıyor.

"Anne?" Işığı kapattığımda Lucas soruyor. "Evet, tatlım?"

"Sence babam beni seviyor mu?"

"Seni sevmemek için deli olmak lazım. Şimdi gözlerini kapat ve biraz uyu. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kapıyı bir aralık bırakarak kapatıyorum ve sonra koridora çıkıyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyorum kollarımı silkelerken, içimdeki sinirlerin canlandığını hissediyorum. Bu çok kötü.

Bu işin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Onunla tanışmak mı istiyor? Harris'le tanışmak mı?

Ne yapacağım ben?

Mutfığa girerken elim ayağım titriyor. Partiden kalan devasa tabak yığınının yanından geçip doğruca şaraba yöneliyorum. Kadehimi fazla doldurmuyorum.

Harris'e bir oğlu olduğunu nasıl söyleyebilirim? Ya bunu ondan sakladığım için öfkelenecek ya da tamamen kayıtsız kalacak. Hangisi daha kötü olur bilmiyorum.

Babası tarafından reddedilirse bu Lucas'ın kalbini kırar. Ona bunu yaşatmak istemiyorum. Bu benim de kalbimi kıracak.

Şarabımla birlikte kanepeye gömülürken eski bir korku hiddetle geri geliyor. *Ya onu benden alırsa?*

O da yapabilirdi. Harris ülkedeki en iyi avukatları tutabilecek bir multimilyoner. Onu benden almak isterse, bunu yapabilir. Ben sadece dışı muayenehanesinde resepsiyonist olarak çalışan bekar bir anneyim. Bırakın bir sürü uzman avukatı, kelepir bir avukatı bile karşılayamam.

Ailemin korkusu hep buydu. Bebeği Harris'ten saklamam için beni ikna ettiler. Velayeti benden alacağını söylediler. İflas edene ve çocuğumu teslim etmek zorunda kalana kadar uzun bir mahkeme savaşını sürdüreceğini söylediler.

Ona söylemek istemiştım ama gençtim ve korkuyordum. Kızacağından korkuyordum. Beni kurtaja ikna etmeye çalışacağından korkuyordum.

Telefonlarını ve e-postalarını görmezden geldim, bıraktığı mesajlardaki üzgün sesindeki çaresizliği dinlerken ağladım.

Bebeği gizlice doğurmaya karar verdim ve sonra ona söyleyecektim. O zaman hayatımızın bir parçası olmak isterse olabilirdi, istemezse de sorun olmazdı.

Ama sonra Lucas doğdu ve onun yumuşacık yüzüne aşık oldum. Koruyucu bir annelik içgüdüsü devreye girdi. Birinin onu bir haftalığına bile olsa elimden almaya çalışmasından çok korkuyordum. Bu düşünceyle başa çıkamazdım.

Harris'e söylemeyi erteledim. Sadece doğumdan sonra iyileşene kadar, kendime söyledim. Bu gerçekleştiğinde, emzirmeyi bırakana kadar. Sonra da bahane üstüne bahane üretmeyi bırakıp onsuz yaşamaya alışana kadar.

Yanlış olduğunu biliyorum. Harris'e haksızlık ettiğimi biliyorum ama... Hayat bazen karmaşıktır.

Telefonumu çıkardım ve onun resimlerine baktım.

O büyülü gecenin anıları gözümün önüne geldi. Hiç kimseyle Harris'le kurduğum gibi bir bağ kurmamıştım.

Deneyimsiz bir bakireydim ve bu yakışıklı, güçlü ünlü *beni* seçti. Oradaki onca güzel kadın arasından *beni* seçti.

Bütün gece boyunca konuştuk ve güldük. Harikaydı. Onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissettim. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım.

Otel odasına geri döndüm ve ona bekaretimi verdim. Hızlı ve kişisel olmayan bir sevişme de değildi, özeldi. Romantik ve mükemmeldi ve bunca yıl sonra bile hala tüylerimi diken diken ediyor.

Bu benim ilk ve tek seks yapışımdı. Hamile kalma konusunda yüzde yüz başarı oranına sahibim.

Büyük bir kristal ödülü kabul ederken çekilmiş muhteşem bir siyah beyaz fotoğrafını görünce gülümsüyorum. Siyah bir takım elbise giymiş, kravat takmış ve muhteşem görünüyor.

Wikipedia sayfasında eşinden ve çocuklarından bahsedilmiyor. Küçük bir umut kırıntısı kendini belli ediyor. Onu bastırmak için bir yudum daha şarap alıyorum.

Lucas'la ilgili yeterince endişem var, bir de kendim için umutlanamam.

Bunun üstesinden gelmek mümkün olmayacaktı.

Tam telefonumu kapatmak üzereydim ki bir şey fark ettim. "Nedir bu?" Üzerine tıklarken fısıldıyorum.

Sayfayı okurken kalbim hızla çarpıyor.

Harris önümüzdeki hafta sonu Kansas City'de bir grup diğer profesyonel sporcuyla birlikte bir hayır kurumunun imza gününe katılacak. Sporcular bir imza için yirmi dolar talep ediyor ve tüm gelir şehirdeki çocuk hastanesine gidiyor.

Bu kader olmalı.

"Dur," diye uyarıyorum kendimi. "Bu sadece bir tesadüf." Böyle şeyleri her zaman yapıyor olmalı.

Bilet satın alabileceğiniz yere doğru ilerliyorum.

Ama... Kader olabilir mi?

Parmağımı satın alma düğmesinin üzerinde gezdiriyorum ve şarabımdan büyük bir yudum daha alıyorum.

CHAPTER FIVE

Harris

T mekanı *tıklım tıklım*.

Konferans merkezinde elliden fazla profesyonel sporcu imza dağıtıyor ve hayranlarıyla fotoğraf çektiriyor. Birkaç büyük basketbol en çok ilgiyi yıldızlar görüyor.

Benim gibi yaşlı hokey oyuncular eskisi gibi kalabalık çekmiyor için.

Organizatör beni arkaya koydu.

Gelmeyi kabul etmezdim bile, ama Kansas City'deydi ve ben buraya gelme fırsatını asla geri çevirmem. Kiminle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz.

Sekize onluk fotoğraf yığnımı düzeltiyorum ve ellerimi masanın üzerinde kenetliyorum.

On altı yaşlarında sıkılgan görünümlü bir genç yanıma geliyor.

Fotoğrafımı eline aldı ve yüzünü buruşturdu.

"Flamethrower kim?" diye soruyor.

"O benim," diyorum gülümsemeye zorlayarak. "Eskiden bana böyle derlerdi." Bana bakıyor. "Artık demiyorlar mı?"

"Pek sayılmaz."

Üzerinde fiyat yazan tabelaya bakıyor.

"Bir fotoğraf için 20 dolar mı?"

"Hayır işi için."

"Bedavaya bir tane alabilir miyim?"

"Hayır." Fotoğrafi ondan aldım ve yığının üzerine geri koydum.

Masamın geri kalanına -birkaç imzalı disk, imzalı bir forma ve imzalı bir çift eldiven- küçümseyerek baktı ve uzaklaştı.

Başımı eğiyorum ve iç
çekiyorum. Bu çok
utanç verici.

Beş yaşlarında başka bir çocuk masama yaklaşırken "Harika," diye mırıldanıyorum. Yabani siyah saçları, kocaman kola şişesi gözlükleri var ve gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Masama doğru yürüyüp bana bakarken göz temasını hiç kesmiyoruz.

"Merhaba," dedim.

Yüzümü incelerken başını eğiyor. "Merhaba."

Bu çocuğun benim kim olduğumu bilmesine imkan yok. Dünyada çok fazla beş yaşında Harris Sutton hayranı yok.

"Kayıp mı oldun? Tuvaleti falan mı arıyorsun?" Başını sallıyor ve gözlüklerini burnuna doğru itiyor.

"Ailen nerede?" Etrafıma bakınırken soruyorum. Tek başına olmak için çok genç.

"Annem burada," diyor. "Ve sen de benim babamsın."

Bir kahkaha attım. "Bu iyiydi. Seni bu işe Reggie mi soktu?" "Reggie kim?"

"Ciddiyim evlat," diyorum ona tuhaf tuhaf bakarken. "Buralarda tek başına dolaşmamalısın. Ailen nerede?"

"Sen benim babamsın," diyor. "Ben Lucas'ım."

"Tamam evlat," diyorum sinirlenmeye başlayarak. "Şaka bitti. Devam et."

"Sen Harris Sutton'sın, değil mi?" diye soruyor bana bakarken. "Flamethrower. San Antonio Hyenas'ta oynuyorsun."

Ona bakarken midem bulanıyor. O gözler... Rahatsız edici derecede tanıdık.

"Adımı nereden biliyorsun?" Vücudum kıpırdamadan soruyorum. "Çünkü sen benim babamsın."

"Evlat, ben-"

Ve sonra onu gördüm.

Kalabalığın arasından fırlıyor, oflayıp puflayarak küçük adama doğru koşuyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Kollarından tutuyor ve onu etrafında döndürüyor. "Neden benden kaçtın?" diye soruyor gözlerindeki panikle. "Annemden *asla* kaçmazsın! *Asla!*"

Birden nerede olduğunu hatırlıyor ve mavi gözleri benimkilere kayıyor. Bana bakarken yanakları kıpkırmızı oldu.

Bu o. Gerçekten o.

Fiona.

Şok içinde ona bakarken çenem açık kaldı.

Ben... Ben hep onu tekrar görmeyi umdum. Senaryoyu kafamda defalarca canlandırdım, ama şimdi nihayet onu gerçekten görüyorum ve afallamış durumdayım. Odaklanmakta ve tüm bunları algılamakta güçlük çekiyorum.

"Babamı buldum," diyor küçük çocuk beni işaret ederken.

Sinirli bir şekilde gülüyor ve bir şekilde daha da kızarıyor.

"Baba mı?" Çocuğa dönerken fısıldıyorum.

Zihnimde hesap yaparken kalbim hızla çarpmaya başladı. Yaklaşık beş ya da altı yıl önce... Beş ya da altı yaşlarında...

Vay canına. Kahretsin.

Fiona ayağa kalkar ve çocuğun elini öyle sert kavrar ki çocuk irkilir.

"Konuşabileceğimiz özel bir yer var mı?" diye soruyor utangaç bir şekilde etrafına bakınırken.

Çocuğa döndüğümde cevap veremeyecek kadar

şaşkınım. O... *benim mi?*

Olamaz. Ama o gözler... O yüz... Çocukken ben de tıpkı ona benziyordum.

"Evet," diyorum masadan kalkarken. "Arka tarafta bir oda var."

Sırtım dik ve zihnim dönerek yürürken arkamdan geliyorlar. Bu çılgınlık. Bu bir şaka olmalı. Çocuk mu? Çocuğum mu var?

Organizatör Maria bizi deri bir kanepenin ve bir masaya yerleştirilmiş atıştırmalık ve içeceklerin bulunduğu özel bir odaya götürdü.

Lucas doğruca cips paketlerine gidiyor. "Bir tane alabilir miyim anne?

Lütfen?" "Elbette tatlım," diyor sıkı bir gülümsemeyle. "Sadece üzerine dökme.

kanepe."

İkimiz de onun kanepeye oturup poşeti açmasını ve yanlışlıkla cipslerin yarısını kanepeye dökmesini izliyoruz.

"Tüh," diyor bize bakarken.

Sanki yıllardır bunu yapıyormuşuz gibi ikimiz de koşup dökülen cipsleri topluyoruz.

Çöp kutusuna doğru yürüyüp cipsleri içine atarken Fiona "Teşekkürler," diyor.

Geri dönmek için dönüyor ama kolundan tutup onu durduruyorum. "O... benim oğlum mu?"

Bana endişeyle gülümsüyor. "Sürpriz."

Yavaşça ona dönerken sertçe yutkunuyorum. Ayakkabılarını birbirine vururken cipslerini atıştırıyor. O kadar güzel ki. Hayatımda gördüğüm en muhteşem şey.

Tüm bu dönen duyguları işlemeye çalışırken gözlerim ısınıyor.

Hayalimdeki kızı tekrar görmek, oğlumu ilk kez görmek, ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Kolunu bıraktığımda "Delirdin mi?" diye fısıldıyor.

"*Deli mi?*" Ona bakarken tekrarlıyorum. "Fiona, ben delinin tam tersiyim. Hâlâ tüm bu olanları sindirmeye çalışıyorum ama deli değilim."

Gözleri yere düşerken utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Beni hatırlayacağından emin değildim."

"Tabii ki seni hatırlıyorum," diyorum ellerim titreyerek. Sadece onu yakalamak ve öpmek istiyorum. Ona tutunmak ve asla bırakmamak istiyorum. "Sen unutulmazsın, Fiona. O günden beri her gün seni düşünüyorum."

Şüpheli görünüyor ama daha fazla zorlamıyor.

"Çok üzgünüm Harris," diye fısıldıyor. "Sana birçok kez söylemek istedim ama... çok korktum."

"Sorun değil," diyorum elini tutup başparmağımla okşarken. Bana minnettar bir ifadeyle bakıyor. "Artık buradasın. Önemli olan tek şey bu."

Tanrım, o dudaklar... Hatırladığımdan daha da tatlılar. "Gidip onunla konuşabilir miyim?"

"Elbette," diyor, gözleri yaşlarla dolarken başını sallıyor. "Bütün hafta boyunca senden bahsetmeden duramadı."

Çok fazla sorum var ama onlara daha sonra zaman ayıracağım.

Tanışmam gereken küçük, sevimli bir çocuk var.

Göğsümden yayılan bir sıcaklıkla gidip kanepede oğlumun yanına oturuyorum.

Benim *oğlum*.

"Chip?" diye soruyor bana çantayı uzatırken.

"Teşekkürler," diyorum bir tane alırken. O da bir tane alıyor ve benimkini alkışlıyor. Beş yaşındaki bir çocuğa ne söylersin? Onlara hızlıca bir imza verip yoluma devam etmekten başka pek bir şey yapmadım.

"Ee, Lucas," diyorum gergin bir şekilde. "Hokey sever misin?" "Pek değil," diyor. "Sihirden hoşlanıyorum."

"Büyü mü? Öyle mi? Benim babam da sihri sever! O senin büyükbaban." "Başka bir büyükbabam mı var?"

"Evet. Ve seninle tanışmayı çok ister. Bana bir numara öğretti, görmek ister misin?"

Kalbimi eriten kocaman bir gülümsemeyle koltukta doğruluyor. "Tamam!"

Cebimden bir çeyreklik çıkarıp elimi sallamaya başladığımda sersemlemiş bir haldeydi. "Gözün üzerinde olsun," diyorum ellerimi gösterişli bir şekilde hareket ettirirken. "Sende mi? Bakmaya devam et. Devam et-"

"Vay canına!" diyor ortadan kaybolduğumda. "Bunu nasıl yaptın? Nereye gitti?"

"Gömleğinin cebine uzan."

O güzel kahverengi gözler gözlüklerinin arkasında daha da büyüyor. "Yok artık!"

Elini uzatıyor ve bir çeyreklik daha çıkardığında şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyor. İlki benim elimdeydi. Numaranın başında elimi takip ederken dikkati dağılınca onu cebine attım.

"Bunu nasıl yaptın?" diye soruyor bana çeyrekliği uzatırken. "Sende kalabilir."

"Olamaz!" diyor yüzü aydınlanarak. "Benim babam en iyisidir!"

Gülümserken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum.

Sonraki birkaç dakikayı ona numarayı öğreterek geçiriyorum ve sonra annesini çağırıp onun üzerinde deniyor.

Geride durup Fiona'yı onunla birlikte izliyorum. Hatırladığımdan daha da inanılmaz. Çocuğa karşı çok tatlı ve şefkatli, ona sahip olduğu için çok şanslı.

Onları birlikte izlerken göğsüme sıcak bir çarpıntı doluyor. Lucas elindeki çeyrekliği düşürüp yerde sektirdiğinde, onu tekrar denemesi için cesaretlendiriyor. Onun tarafından büyülendim.

Bu kadından bir çocuğum olması beni çok etkiliyor.

Elimden kayıp giden hayallerimin ele avuca sığmaz kadını. Ortadan kayboldu ve beni yıllarca sersemletti.

Lucas sayesinde sonsuza dek birbirimize bağlıyız.

Şimdi geri döndüğüne göre, gitmesine izin vermeyeceğim.

Üçümüz buradayken kendimi hiç bu kadar bütün hissetmemiştim. Hayatım sonunda tamamlanmış gibi hissediyorum. Umutsuzca aradığım şeyi bulmuşum gibi.

Organizatör Maria kapıyı çalar ve kafasını içeri uzatır. "Böldüğüm için özür dilerim Bay Sutton, ama masanızda bekleyen bir dizi hayranınız var."

"Öyle mi?" Şok içinde ona dönerek soruyorum. "Yani, tabii ki. Tabii ki. Hayranlarım."

Fiona ayağa kalkıp gergin bir şekilde bacaklarını ovuşturarak, "Pekâlâ, gitmeliyiz," diyor.

"Hayır, anne!" Lucas şikayet ediyor.

Maria aceleyle çıkarken "Benim masamda takılabilirsiniz,"

diyorum. "Yapabilir miyiz anne, *lütfe*?" Lucas yalvarıyor.

Fiona bana minnetle gülümsüyor. "Tamam. Belki bir süreliğine."

"Evet!" Lucas yumruğunu sıkarak "Evet!" diyor. Elimi tutuyor ve beni kapıya doğru çekiyor.

Bu çocuk en sevdiği beş dinozoru anlatırken yol boyunca elimi sıkıyor. Her birinin artılarını ve eksilerini sıralıyor.

Sürekli arkama dönüp Fiona'ya bakıyorum. Gülümsüyor ama oğlunu babasıyla ilk kez izlerken çok duygusal görünüyor. Ağlamamaya çalıştığını söyleyebilirim.

Yanına gidip onu kollarıma almak istiyorum. Ona artık bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını söylemek istiyorum. Her adımında yanında olacağımı, ona yardım edeceğimi, destek olacağımı ve onu seveceğimi söylemek istiyorum.

"Bunların hepsi senin hayranların mı?" Masama geldiğimizde Lucas soruyor. İmzalatmak için ellerinde Sırtlan kıyafetleri olan yaklaşık on beş kişilik bir sıra var.

"Evet!" Küçük ailem için iki yanıma birer sandalye çekerken "Evet" diyorum.

Fiona solumda oturuyor ama Lucas sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kucağıma atlıyor.

"Kaldığın için teşekkürler," diye fısıldıyorum Fiona'ya. Gülümsüyor ve eliyle ön koluma dokunuyor. Vücudumda endorfin salgılanmasına yol açıyor.

Lucas'ın etrafta olması çok eğlenceli. Sıradaki ilk adamdan (Centaurs şapkası takmış orta yaşlı bir adam) formayı alıp bana verdi.

"Harris'in mi yoksa babamın mı imzalamasını istersin?"

Lucas soruyor. Hepimiz gülmekten kendimizi alamıyoruz.

"Harris Sutton iyi olur," diyor adam gülerek.

Kuyruğu geçiyoruz ve sonra daha fazla kişi geldikçe takılıyoruz.

"Akşam yemeği için bizim eve gelebilir misin?" Lucas mekân kapanmaya başladığında sorar.

Bundan daha fazlasını istemezdim. Bu akşam maçım var ama şimdiden maçtan nasıl çıkabileceğimi dűřünmeye başladım. Belki dirseğimin çok ağrıdığını ya da grip olduğumu söyleyebilirim.

"Harris'in bu akşam maçı var," diyor Fiona üzüntüyle. "Bu yüzden şehirde."

"Maı televizyondan izlemek için uyanık kalabilir miyim?" Lucas soruyor. "Lűtfen anne."

"Neden bu gece gelmiyorsunuz?" Kalbim hızla çarparak söylüyorum. "Size bilet alırım. Ön sıradan!"

Lucas'ın sevimli yüzü annesine döndüğünde aydınlanıyor. "Yapabilir miyiz? Lűtfen?"

"Tamam," diyor Fiona gülümseyerek. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Műstakbel eřim ve inanılmaz oęlum beni ilk kez oynarken izleyecekler.

Bu gece bok gibi oynamamın imkanı yok.

Kariyerimin en iyi maçını çıkaracağım.

Bu gece, Flamethrower geri dönecek. Bu gece, lanet evi yakıp yıkacak.

CHAPTER SIX

Fiona

"W hoa!" Tucker McKinstry zavallı bir insanı panolara öyle sert çarpıyor ki ikisinin de yere çakılacağını düşünerek oğlumun üzerine atlıyorum. Ön sıradayız ve

Oyundaymışız gibi.

"Bu *harikaydı*," diye bağıyor Lucas, ikisi aksiyona geri dönmek için patlayarak uzaklaşırken.

Bana bakarken yüzünde kocaman bir gülümseme var.

"Bak!" Harris'in panoların üzerinden buza atladığını gördüğümde söyledim. "Geri döndü!"

"Evet!" Lucas yumruğunu sallayarak "Evet" diyor. "Yürü be baba!" Gözlerimizi ondan alamıyoruz. Elektrik gibi.

Üçüncü periyot ve şimdiden *iki* gol attı. Hayatımda hiç bu kadar yüksek sesle tezahürat yaptığımı hatırlamıyorum. Deplasman takımı oldukları için sanırım arenada sadece biz tezahürat yapıyorduk ama bunu telafi edecek kadar yüksek sesle tezahürat yaptık.

Harris gözyaşı dökerken Lucas'ın elini tutup çok sert sıkıyorum. Pakı pasın ortasında çalıyor ve diğer yöne doğru kaymaya başlıyor.

Disk tekrar onda olduğu için kalabalık inliyor.

Diğer takımdan iki oyuncu ona yaklaşıyor. Harris topu başka bir oyuncuya, Kemp'e veriyor. Pakı iki adamın arasına nasıl sıkıştırdı bilmiyorum ama başardı. *Gerçekten çok iyi.*

Kemp yolun geri kalanında topu alıyor ve kaleye şut çekiyor. Pak kalecinin kaskından sekiyor ve ulaşamayacağı bir yere düşüyor. Harris'in sopası dışarı çıkıyor ve pakı yakalayıp geri getiriyor. Bileğinin bir hareketiyle pak kalenin sol üst köşesine uçuyor.

"Evet!" diye bağırıyoruz ben ve Lucas, çocuklar buzun üzerinde kutlama yaparken zıplayıp duruyoruz.

Skor bizim lehimize üçe bir olurken salon sessizleşiyor.

Harris hızla adamlardan ayrılıyor ve kayarak bize doğru geliyor. Yüzündeki o seksi sırıtışla yaklaşıırken kalbim hızla çarpıyor.

Bana yanaklarımın kızarmasına neden olan bir göz kırpması ve sonra Lucas'a dönüp başparmakları ve parmaklarıyla camın üzerine bir kalp yapıyor. Lucas da aynısını yapıyor ve babasının hokey eldivenlerini bir kalple eşleştiriyor.

Küçük yüzünde hiç bu kadar büyük bir gülümseme görmemiştim. Harris kayarak yedek kulübesine dönmek zorunda kaldığında hala gülümsüyordu.

Buzun üzerinden geçişini izlerken çarpan kalbim ılık bir çırpınışa dönüşüyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. O çarpıcı kahverengi gözleri ve kaslı yapısıyla çok yakışıklı.

İmza gününde vücudumun ona nasıl tepki verdiğine şaşırdım. Son beş yılda çok değiştim ve olgunlaştım -annelik bir kadına bunu yaptırır- ama ilk tanıştığımızda olduğum o şaşkın genç kadın halime geri dönmüştüm.

Lucas'ın Harris'e nasıl tepki vereceği konusunda endişelenmeye o kadar odaklanmışım ki, adama karşı kendi tepkimi düşünmemiştim.

"O çok iyi, değil mi anne?" Lucas kocaman bir gülümsemeye bana bakarken şöyle diyor.

"O iyi," diyorum otururken. Onun banka oturup su şişesini almasını ve bir yudum içmesini izlerken vücudum karıncalanıyor. Gözleri doğrudan benimkilere dikiliyor.

Canımın çektiğini hissettiğimde koltuğumda kıpırdanıyorum. Vücudum kelimenin tam anlamıyla Onu.

O büyülü gecenin görüntüleri zihnimde canlanıyor. Kulağımdaki seksi homurtular, vücudumdaki muazzam ağırlığı, bacaklarımın arasına girip içime kaymasının verdiği mutluluk hissi.

"Bir tane daha yumuşak kraker alabilir miyiz?" Lucas soruyor ve beni duygusal sisten çekip çıkarıyor.

"Ha? Hayır, zaten bir tane vardı." "*Lütfen?*"

Adama el sallarken "Tamam, peki," diyorum. Bu ikimizin de asla unutamayacağı bir gece. Elimizden geleni yapsak iyi olur.

Fahiş fiyatı ödüyorum, krakerin yarısını koparıyorum ve diğer yarısını Lucas'a veriyorum.

Harris, koç onu oyuna geri çağırana kadar koruyucu gözlerini bizden ayırmıyor. Panoların üzerinden sıçırıyor ve hat trick yıldızı buza geri döndüğü için seyirciler inliyor.

Kayarak geçerken bana göz kırpmıyor.

"Anne, neden bu kadar kırmızısın?" Lucas bana bakarken soruyor.

"Simit yüzünden."

"Oh."

İkimiz de Harris'in kendinden büyük bir adamı cama yapıştırıp pakı takım arkadaşına atmasını izliyoruz.

Öğleden sonra Lucas ve Harris'i kanepede konuşurken izlediğim anı düşünüp duruyorum. Ağlasam mı, gülümsemem mi, mutlu mu olsam yoksa dehşete mi kapılsam bilemedim. Başa çıkmam gereken çok fazla duygu vardı. Hâlâ hepsini çözmeye çalışıyorum.

Lucas'ın hayatında bir babanın olmasının ona ne kadar fayda sağlayacağını hiç düşünmemiştim. Bu, düşünmeme asla izin vermediğim bir şeydi. Bunu hep bir kenara ittim. Onu derinlere gömdüm ve işimin, faturalarımın, tek başına ebeveynliğin, kirli çamaşırların ve bulaşık yığınlarının günlük kaosu onu yıkamasına izin verdim. Zihnimin günlük işlerle meşgul olmasına izin verdim ve böyle düşüncelere hiç oksijen vermedim.

Lucas'ın erkek rol modellerini amcaları Ryan ve Marc'tan alabileceğini düşündüm. Ama Marc her zaman kendi üç kızıyla meşguldü ve Ryan da her zaman biraz ahmaktı. Oğlumun örnek almasını isteyeceğim biri değil.

Ama onu orada Harris'le, babasıyla otururken görmek... Bu büyük bir uyanış çağrısıydı. Hayatında bir erkeğin varlığına ihtiyacı var.

Ben de öyle.

"Bitti mi?" Lucas zil çaldığında sorar.

Kalabalık mutsuz bir şekilde inleyerek çıkışlara doğru ilerliyor.

"Bitti," diyorum üzüntüyle. Bu Harris'in bu sezon Kansas City'de oynayacağı tek maç, bu yüzden onu bir daha ne zaman izleyebileceğimizi bilmiyorum.

Harris kutlama yapan sırtlan sürüsünden ayrılır ve patenle ilerler.

"Soyunma odasının yanında mı bekleyeceksin?" diye soruyor camdan. Çok umutlu görünüyor. Görmek iç açıcı.

Ona gülümseyip başımı sallıyorum.

Nasıl yapmayayım? "Orada olacağız."

"Çabuk olacağım!" Lucas'a camın arkasından bir yumruk atıyor, sonra da herkesin yanından geçip arka tarafa doğru hızla uzaklaşmadan önce bana yıkıcı ve seksi bir gülümseme atıyor.

Bize soyunma odasının dışında menajerler, spor muhabirleri ve diğer aile üyeleriyle birlikte beklememizi sağlayan özel kartlar verdi.

Lucas'ın yatma vakti çoktan geçti ama tüm bu heyecandan dolayı uyanık.

Etrafındaki her şeye hayranlıkla bakıyor. Ben sadece kapıya bakıyor, midem düğümlenmiş bir şekilde açılmasını bekliyorum.

Ne olacağını merak ediyorum. Harris veda edecek ve hepsi bu mu olacak? Bu gece San Antonio'ya geri dönecek ve ben de babasının telefonlarına neden cevap vermediğini anlamayan kalbi kırık genç bir çocukla mı kalacağım?

Yoksa her şey farklı bir şekilde mi değişir?

Tüm hayallerimiz gerçekleşir mi?

Ayakların yere bassın, kızım. Lucas'ın kafanı dik tutmana ihtiyacı olacak. İkimizin de buna ihtiyacı var.

Kapı açıldığında derin bir nefes alıyorum.

"Baba!" Harris takım elbisesiyle dışarı çıkarken Lucas bağılıyor. Tanrım, adam muhteşem.

Lucas ipin altından koşup Harris'in kollarına atlıyor. Harris onu kucağına alıp birbirlerine sıkıca sarılırken ikisi de çok mutlu görünüyor.

Ayaklarınız yere bassın. Ayakların yere bassın.

Yanına giderken sıkıca gülümsüyorum.

"Merhaba Fiona," diyor her zaman tenimde karıncalanmalar yaratmayı başaran o derin ve seksi sesiyle. "Oyun hoşuna gitti mi?"

"Çok eğlenceliydi!" Lucas benim yerime cevap veriyor. Babasına nasıl baktığını gördüğümde kalbim sıkışıyor. Sanki orada olduğuna inanamıyormuş gibi ona bakıyor.

"Harris!" diye sesleniyor bir muhabir, bir sürü insan çocukların etrafına doluşmaya başlarken. Harris, Lucas'ı koruyucu bir şekilde kollarının arasında tutuyor. "Üç gol! En son ne zaman hat trick yapmıştın?"

Harris, yüzüne yaklaşık altı mikrofon tutulurken gülerek "Uzun bir süre," diyor.

"Ne değişti?" diye soruyor içlerinden biri.

"İyi şans tılsımım var," diyor oğluna bakarken gülümseyerek. "İki tane."

Seksi kahverengi gözleri bana dikilince kalbimin yerinden fırladığını hissediyorum.

Bu adam muhteşem. Beyaz gömlekli gri bir takım giyiyor, kravatı yok. Göğsündeki mürekkebin bir kısmı görünüyor ve başımı döndürüyor. İçime girip çıkarken avuçlarımı dövmeli göğsünün üzerinde gezdirdiğimi hatırlıyorum. Hatırladıkça parmak uçlarım karıncalanıyor.

Isı içimde dönmeye ve bacaklarımın arasına yerleşmeye başlıyor. Kalçalarımı sıkıyorum ve başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Burası böyle kirli düşüncelerin yeri değil.

Muhabirlerden biri "Kim bu iyi şans tılsımı?" diye soruyor.

"Bu benim oğlum Lucas," diyor gururla. "Ve bu da kızım, Fiona."

Kalabalığı yarıyor ve yanıma geliyor. Kolunu omuzlarıma atarken kahverengi gözleri sevgi ve şefkat dolu.

Güzel kokuyor. Zengin kolonyası gibi.

Muhabirler bana aynı anda altı farklı soru soruyorlar ama Harris onlara işimizin bittiğini söylüyor ve beni salonun sessiz ucuna doğru çekiyor.

"Acıktınız mı?" diye soruyor. "Otelimde hamburger yemek ister misiniz? Caddenin karşısında."

"Bilmiyorum," diyorum saate bakarken. "Geç oluyor."

"Lütfen anne!" Lucas yüzünde umutsuz bir ifadeyle "Lütfen anne!" diyor. Gece çok iyi gidiyor ve ben onu babasından ayırmak istemiyorum. Gelecekte birlikte ne kadar zamanları olacak bilmiyorum ama bu gece var. Ben kimim ki onları ayırayım?

"Hızlı bir tane," diyorum ve Lucas kutluyor.

Harris öne doğru eğilip beni yanağımdan öperken "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Lucas onun elini tutuyor ve biz caddenin karşısındaki otele doğru yürürken maç hakkında -çoğunlukla da yediği kraker ve gazoz hakkında- konuşuyor.

Çok sayıda hayranı Harris'i oyunu için tebrik ediyor ve o da adımlarını bozmadan birkaç imza veriyor.

Güzel ve lüks otele giriyoruz ve Harris resepsiyondan odasına getirilmek üzere yemek siparişi verirken ben ve Lucas hayranlıkla etrafa bakıyoruz.

"Yaklaşık otuz dakika sürecek," diyor asansöre bindiğimizde. "Havuzla bakmaya gidelim mi?"

"Evet!" Lucas öyle diyor.

Üçüncü katta duruyoruz ve havuza iniyoruz. Saat on biri geçtiği için havuz kapalı ve kapı kilitli.

"Awww," dedi Lucas, hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Bütün gün boyunca onu ilk kez üzgün görüyordum.

"Bekleyin," diyor Harris koridorda ilerlerken. "Hemen döneceğim."

Bir dakika sonra güvenlik görevlisiyle birlikte geri geldi ve kartını okutup bizi içeri aldı.

"Bunu nasıl yaptın?" Karanlık odaya gizlice girerken soruyorum. Tek ışık, tüm alana mavi ve ruhani bir parlaklık veren güzel havuzdan geliyor.

"Ona bir yüzlük verdim," diyor sinsi bir sırıtışla.

Bu adam sürprizlerle dolu.

"İçeri girebilir miyiz?" Lucas eğilip elini suya sokarken soruyor. "Çok sıcak."

Normalde mayosu, havlusu ya da yedek kıyafeti olmadığı için hayır derdim ama bu gece havalı anne benim. Akışına bırakıyorum.

"Tabii," dedim. "İç çamaşırına kadar soyun."

Soyunurken başı dönüyor. "Sen de geliyor musun baba?" Harris ona sırıtıyor. "Kesinlikle!"

Takım elbise ceketini çıkarışını ve ardından bembeyaz gömleğinin düğmelerini açışını izlerken nefes almayı unutuyorum.

O seksi dövme gözümün önüne geliyor ve kaslı omuzlarına ve parçalanmış karın kaslarına bakmamaya çalışırken nabzımın hızla attığını hissediyorum. Gözlerim beynimin onlara ne söylediğini umursamıyor. Dalgalandıran kaslarına ve mükemmel kollarına geri dönüp duruyorlar.

İkisi de iç çamaşırırken el ele tutuşup havuza gülle atıyorlar.

Lucas birden ortaya çıkıp Harris'in koluna yapıştığında sevinçle çığlık atıyor. "İçeri geliyor musun?" Harris hararetli bir bakışla soruyor.

İkisi de onlara katılmam için bana el sallıyor. Küçük ailem orada ve tek eksikleri benim. *Hayır, ailem değil. Ayakların yere bassın, kızım.*

Hayır diyemem.

"Bakma," diyorum sütyenime ve iç çamaşırlarıma kadar soyunmaya başlarken. Vücudum beni son gördüğü zamanki gibi değil. Hamilelik ve aylar süren emzirme döneminden sonra vücudum biraz hasar almış ama Harris bana bakıp dururken bunu umursamıyor gibi görünüyor.

Lucas ciyaklarken hızla havuza girip yüzüyorum. Çok eğleniyoruz.

Harris Lucas'ı tekrar tekrar suya atıyor. Hepimiz çıkıyoruz ve el ele tutuşarak birlikte derinlere atıyoruz. Lucas ilk başta ortada duruyor ama sonra Harris'in elimi tutabilmek için nasıl ortaya geçtiğini fark ediyorum.

Bu ellerin ne kadar güçlü olduğunu unutmuşum. İyi hissettiriyorlar.

Küçük mutlu bir aile olduğumuzu hissediyorum. Gelecekte bizi neler bekliyor bilmiyorum ama Lucas'ın bir geceliğine de olsa bunu tecrübe etmesine sevindim. Ben de bunu yaşadığım için mutluyum. Asla unutmayacağım bir gece.

Kıyafetlerimizi alıp iç çamaşırlarımızla asansöre koşuyoruz, hala sırlıslıkımız. Asansörün kapıları açıldığında ve içerideki yaşlı çift bize şok olmuş bir bakış attığında hepimiz birbirimize kıkırdıyoruz.

Biz içeriye doluşup asansörü en üst kata çıkarırken onlar da köşeye itiliyor.

Harris'in odası *muhteşem*. Barı ve Kansas City'nin muhteşem manzarası olan iki yatak odalı bir süit. Yemekler çoktan masaya dizilmişti. Banyo havlularıyla çabucak kurulanıyoruz ve yemeğe oturuyoruz.

Harris dev televizyonda en son Ninja Kaplumbağalar filmini sipariş ediyor ve hepimiz hamburger ve patates kızartması yerken izlerken gülümsüyor ve gülüyoruz. Tatlıya geldiğimizde, kocaman çikolatalı kek parçalarını büyük yatağa getiriyoruz ve filmi izlerken battaniyelerin içinde sıcacık yiyoruz.

Harris ve ben Lucas'ın başının üzerinde göz göze geliyoruz. Çok özel hissettiriyor. Çok *doğru* hissettiriyor.

Umarım bu gece her şeyi değiştirir.

Lucas filmin ve pastasının yarısında uyuyakalıyor.

Tabağı elinden alıyorum ve ağızındaki çikolatayı siliyorum. "Artık gitmeliyiz," diyorum üzüntüyle. Saat gece yarısını çoktan geçmişti.

Harris, Lucas'ın kır saçlarını okşarken, "İkinizin kalabileceğinizi umuyordum," diye fısıldıyor. "Birlikte kahvaltı edebiliriz... Ve onu yatağına yatırıp konuşabiliriz."

Bebeğimin uyuyan yüzünde yanıp sönen televizyonun renklerine bakarken zorlukla yutkunuyorum. Çok huzurlu görünüyor.

"İkinizin karanlıkta şehirde araba kullanmanızı istemiyorum." Burası çok rahat. Lucas çoktan uyudu.

Öğrenmekten korkuyor olsam da ne söyleyeceğini bilmek istiyorum.

"Tamam," diye fısıldadım ona bakarken. "Kalacağım."

Rahat bir nefes alıyor ve sevgiyle elimi tutuyor. "Teşekkür ederim."

CHAPTER SEVEN

Fiona

I Harris'in iki içkiyle yanıma gelişini izlerken kendimi ilk randevudaymışım gibi hissediyorum. Kot pantolon ve aynı beyaz düğmeli gömleği giymiş ama gömleğin kollarını kıvrımış ve kalın dövmeli kollarını kıvrımış. O

çok iyi görünüyor.

Bana içkiyi uzatırken "Teşekkür ederim," diyorum. "Nedir bu?"

"Bir Manhattan," diyor yanımdaki sandalyeye otururken. "Hiç içtin mi?"

"İçtiğimi söyleyemem," diye cevap veriyorum bir yudum almadan önce. "Çok lezzetli, teşekkür ederim."

Birbirimize gülümsüyoruz ve sonra önümüze yayılmış milyonlarca ışıkla şehrin muhteşem manzarasına dönüyorum. Acaba orada, arkasında bize bakan yeni bir çift olan bir ışık var mı? Acaba aralarını düzeltecekler mi yoksa kendi yollarına mı gidecekler?

Harris kendi kendine gülümserken, "Lucas çok sevimli," diyor. "İyi iş çıkardın Fiona."

"Harris, ben..." Ona söylemek istediğim çok şey var. Sadece kelimelerim yok. "Sana birçok kez söylemek istedim, gerçekten. Sadece çok korkuyordum."

"Neyin?"

"Onu benden alacağını."

Bana bakarken gözlerimden yaşlar aktığını hissediyorum. "Ben bunu asla yapmam," diye fısıldıyor. "Bir çocuğun annesine ihtiyacı vardır. Ama neden endişelendiğini anlıyorum."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Ben de korkardım."

"Sanırım ailemin kulağıma çok fazla girmesine izin verdim," diyorum ona. "Beni uzun bir velayet savaşından korkuttular. Bir multi-milyonerin avukat ekibiyle rekabet edemeyeceğimi biliyordum."

"Tüm bu korkuları bir kenara bırakabilirsin," diyor elimi tutarken usulca. "Lucas senin yanına ait. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Elinden gelenin en iyisini yaptın ve inanılmazdın, Fiona. O harika biri. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum rahat bir nefes alarak. Çok endişeliydim. Bugün bile endişeliydim. Lucas benim dünyam. Onu kaybetmeye dayanamam.

"Ama," diyor ve midem bulanıyor, "bir oğul da babasının yanına aittir."

Ona bakarken zorlukla yutkunuyorum. "Aklında ne var?"

Onu yazları mı, hafta sonları mı, yoksa Tanrı korusun, zamanının yarısında mı istiyor? Lucas'ın büyüdükçe babasına daha fazla ihtiyaç duyacağını anlamaya başlıyorum. Önce genç bir delikanlı, sonra da genç bir adam olurken düzgün bir erkek rol modeline ihtiyacı olacak. Onu bir günlüğüne bile kaybetmek istemem ama onun yararına olacaksa gitmesine izin vereceğim.

"Aklımda ne var?" diye soruyor içkisinden bir yudum alırken. "Cidden bilmek istiyor musun?"

"Biliyorum," diyorum gerginleşmeye başlayarak. "Bu gecenin Lucas'ın hayatının en güzel gecesi olduğunu söyleyebilirim. Ama o hassas bir ruh ve kalbinin kırılmasını istemiyorum. Şu anda umutlarının yüksek olduğunu biliyorum. Geleceğin bizim için ne getireceği konusunda endişeliyim. Gelecek hafta ya da gelecek ay heyecanı geçtiğinde ve televizyon izlemesine izin verilmediği için ağladığında hâlâ onunla ilgilenecek misin?"

Şu anda ona çok fazla şey yüklediğimin farkındayım, özellikle de ikinci bir randevu için, ama bekâr bir anne olduğunuzda, oyalanacak çok fazla zamanınız olmuyor. Sadede gelmeli ve tüm kartlarınızı masaya koymalısınız.

"Dürüst olacağım," diyor o güzel kahverengi gözleriyle bana bakarken. "Seninle evlenmek istiyorum. Bir aile olmak istiyorum."

Şok içinde ona bakarken ağzım açık kaldı. *Bunu* beklemiyordum.

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

Kalbim kısa bir an için yükseliyor ama sonra onun istediğinin aslında ben olmadığımı fark ettiğimde yerle bir oluyor. Lucas'ı istiyor. Ben sadece oğluyla birlikte gelen bir teselli ödölüyüm.

Gözlerimi indiriyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bunu sadece Lucas için söylediğini biliyorum."

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve elimi tutuyor. Gözlerimi ona bakmaya zorluyorum. Gözlerindeki kesinlik beni tam karnımdan vuruyor.

"Hayır," diyor sert bir ses tonuyla. "Bu geceden önce seninle evlenmek istiyordum." Onu kuşkuyla izlerken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Seni asla unutamadım," diyor ses tonundaki sertlikle. "O gece benim için her şeydi. Her şeyi değiştirdi. Sana çok aşık olmuştum ve ortadan kaybolduğunda yıkıldım."

Ezilmiş miydi? Benim yüzümden mi?

"Aylarca seni aradım," diyor ben burada şaşkın şaşkın otururken. "O zamandan beri seni düşünüyorum."

"Öyle mi?" Ona inanmak istiyorum ama gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. İsteddiği herkese sahip olabilir, bu yüzden neden Kansas City'den rastgele bir kadını seçtiğini anlamıyorum.

"Hiç kimseyle seninle kurduğum gibi bir bağ kurmamıştım," diyor ellerimi tutarken. "Böyle bir şeyin ne kadar özel olduğunu biliyorum. Bu yüzden o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım."

"Sen... yapmadın mı?"

Başını sallayışını izlerken afalladım.

"Dediğim gibi," diye fısıldıyor dizlerinin üzerinde dururken, dudakları dudaklarıma çok yakın. "Benim için bitmemişti. Hâlâ da bitmedi."

Gözlerimin içine bakarken sertçe yutkunuyorum. Benim için de bitmemişti. O zamandan beri onu düşünüyorum.

"Seni öpebilir miyim?" diye soruyor sıcak nefesi dudaklarımda gezinirken. Konuşamıyorum bile, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

Yanağımı kavırıyor ve öne doğru gelerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Ağzımı açıp dilini hissettiğimde arzuyla inliyorum.

Oh, bunu kaçırmışım...

Mmmmmmm....

Bu adamı öpmeye bayılıyorum.

Eli kalçama kayarken Harris ağzımın içinde inliyor. "Fiona," diye fısıldıyor öpücükler arasında.

Cevap verirken nefesim kesildi.

"Evet?" "Başka kimse var mı?"

Yavaşça çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. Sadece ağzının tekrar benimkinde olmasını istiyorum. Onu tatmaya devam etmek istiyorum.

"Hayır," diyorum gözlerim onun ağzına kayarken. "Her zaman sadece sen oldun."

Eli kalçamda sıklaşıyor ve gözleri ağzıma kayarken sahiplenici bir hırıltı çıkarıyor. Beni öne doğru çekiyor ve tekrar öpüyor, bu sefer kalbimin çarpmasına neden olan bir yoğunlukla.

Bedenim *canlanıyor*. Bunca yıldır çok uykuda hissetmişim. Çocuklarla, oyuncaklarla, çizgi filmlerle ve çocuk şarkılarıyla çevrili olmak... Cinsel yanımda kapandı. Kış uykusuna yattı.

Ama Harris'in güçlü ellerinin bedenimde yarattığı inanılmaz his her şeyi uyandırıyor. Tekrar çevrimiçi oluyor. Şehvetli yanımda şimdi tüm silindirleri ateşliyor.

Boynunun arkasını kavıyorum ve dilimi ağzına sokuyorum, aşağıda sertleşip sertleşmediğini merak ederken onu tadıyorum.

En son birlikte olduğumuz zamanı hatırlarken o büyük, güzel alet aklıma giriyor. Onu gördüğümde çok şaşırdığımı hatırlıyorum. Ne kadar büyük olduğuna, ne kadar sert olduğuna, tutmanın ve tatmanın ne kadar iyi hissettirdiğine nasıl inanmadığımı.

Ve zonklayan amımın içine kayma hissi... Düşündükçe ürperiyorum.

"Çok ateşlisin," diye homurdanıyor boynumu öpmeye başlarken. Başımı geriye atıyorum ve boynumda ve köprücük kemiğimde gezinen yumuşak, ıslak dudaklarına odaklanarak inliyorum.

Çok tahrik oldum. Meme uçlarım ağrıyor, çok sertler. Amımda yanıyor. Çoktan sıırılsıklam oldum ve her saniye daha da ıslanıyorum.

Bu adama çıplak ihtiyacım var. Dövmeli göğsünü ve taş gibi sert aletini görmeliyim. Uyuyamadığım o yalnız gecelerde rüyalarım giriyor ve zihnime nüfuz ediyorlardı. Onları tekrar şahsen görmeliyim. Onları parmak uçlarımda hissetmeye ihtiyacım var.

Gıcır gıcır beyaz gömleğinin düğmelerini açmaya başladığımda "Oh, Fiona," diye inliyor. Açılan her düğmeyle, amımda daha muhtaç ve daha çaresiz hale geliyor.

Son düğmeyi hafifçe açıyorum ve ellerimi güçlü omuzlarına kaydırarak gömleğini çıkarıyorum. Nefes nefese seksi göğsüne döndüğümde gömleği kollarının üzerinde bırakıyorum.

Ellerimi sert göğsünde ve parçalanmış karın kaslarında gezdirirken derin bir gırtlak sesiyle "İşte benim kızım," diye fısıldıyor. Gömleğini sonuna kadar çıkarıp sandalyesinin üzerine atıyor.

Şehvet dolu gözlerimi gömleksiz vücudundan aşağı kaydırıyorum ve ereksiyonunun uzun, sert şeklini gördüğümde bir nefes çekiyorum. Kot pantolonunu itiyor ve güçlü görüntüsü ağzımı sulandırıyor.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü bebeğim?" diye soruyor sırtarak. Gözlerim onunkilere kayıyor ve sertçe yutkunuyorum.

Öne doğru eğilip beni öperken yüzündeki o seksi sırıtış hâlâ duruyor.

"Gel," diyor elimi tutup ayağa kalkarken.

Sanki bedenim onun büyüğü altında. Ayağa kalkıyor ve onu yatağa kadar takip ediyor.

Kocaman yatağın kenarında duruyor ve ellerini tekrar üzerime koyuyor, ancak bu sefer beni soymaya başlıyor.

Güçlü ellerinin en sevdiğim blazer ceketimi çıkardığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. Ceketimi sandalyeye fırlatıp beyaz kaşkorsemin alt kısmına uzanırken çıplak kollarımda hava karıncalanıyor.

Sanki vücudum onun için yaratılmış gibi hissediyorum. Başka neden bu kadar doğru hissettirsin ki? Bu kadar mükemmel? Birbirimiz için yaratılmışız. Artık bundan eminim.

Kollarımı kaldırıyorum ve üstümü çıkarıyor, beni kot pantolonum ve dantelli sütyenimden başka bir şeyle bırakmıyor.

Saçlarım darmadağın ama bana hiç bu kadar iyi görünmemiştim gibi bakıyor.

"Bu kadar uzun süre sensiz yaşadığıma inanamıyorum," diyor aç gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken. "Bunu nasıl yaptım bilmiyorum ama bir daha olmayacak. Sen benimsin, Fiona. Artık benim kızsın."

"Ben her zaman senin kızın oldum," diye fısıldıyorum öne doğru bir adım atıp avucumu göğsüne koyuyorum ve onu yavaşça yatağa itiyorum.

Önümdeki yatağa oturdu.

Dizlerimin üzerine çöküp kemerine uzanırken gözlerim çoktan paketine geri döndü.

"Siktir," diye homurdanıyor nefesinin altından, arkasına yaslanıp aç kurt gözleriyle beni izlerken.

Deri kemerini çıkarırken kolumla sert sikini sıyrıyorum. Derin bir erkeksi inilti çıkarıyor ve siki kot pantolonunun içinde sallanıyor.

Fermuarını açıp kot pantolonunu kalçalarından aşağı indirirken kalbim küt küt atıyor. O büyük, güzel siki yüzümün önünde havaya kalkıyor ve ben

gördüğümde şaşkınlıktan küçük bir nefes alıyorum.

Kot pantolonunu sonuna kadar çekip çoraplarını teker teker çıkarırken ateşli gözlerimi ondan alamıyorum. Bu adamı tamamen çıplak istiyorum.

"Önce sütyenini çıkar," diye emrediyor gür bir sesle. "Beni emerken göğüslerinin zıplamasını görmek istiyorum."

Arkama uzanıp sütyenimin düğmelerini çözerken ve onu çıkarırken sertçe yutkunuyorum. Ona çıplak göğsümü gösterirken daha utangaç olacağımı düşünmüştüm, ama karanlık gözlerindeki aç bakış ve vücudumda dolaşan ezici miktarda şehvet ve uyarılma ile umurumda değil. Beni olduğum gibi görmesini istiyorum.

"Göz kamaştırıcısının bebeğim," diye fısıldıyor göğüslerime bakarken. "Hatırladığımdan bile daha güzelsin."

Ne söyleyeceğini biliyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve doğruca sikine gidiyorum. Elimi kalın sert shaftının tabanına sardığımda ve gözlerimi uzunluğuna sürüklediğimde vücudum heyecanla uğulduyor.

Harris'in çok güzel bir siki var. Tüm hayatım boyunca sadece bu aleti deneyimlemekten daha iyiyim. Daha iyisini hayal bile edemiyorum.

Üstteki küçük yarıktan bir damla ön spermin çıkışını izlerken ağzım sulanıyor.

"Bana ne yaptığına bak," diyor boğuk bir ses tonuyla. "O seksi küçük dilini kafamın üzerinde kaydır ve erkeğini temizle."

Ben ağzımı açarak öne doğru eğilirken o da avuçlarını yatağın üzerine koyarak arkasına yaslanıyor. Onu içime alırken göğüslerim bacaklarına bastırıyor, kalın ve sert aletini ağzıma girebildiği kadar sokmaya zorluyorum.

"*Siktir*," diye fısıldıyor, beni izlerken nefesi kesiliyor.

Gözlerim sulanıyor ve onu dışarı çekmek zorunda kalıyorum. Sulu gözlerle ona bakarken sert aletini okşuyorum.

Sanki tamamen onunmuşum gibi bana bakıyor. Sanki bana sahipmiş gibi.

O seksi kahverengi gözlerde kaynayan ateşli bir sahiplenme var. Bekaretimi aldı ve şimdi sonsuza dek onunum.

Derin bir nefes alıyorum ve sonra onun taş gibi sert aletini hevesli ağzıma geri sokuyorum.

Bu sefer daha yavaş yapıyorum, ağzımı onun uzunluğunda yukarı ve aşağı kaydırırken dudaklarımı sıkıca shaftının etrafına sarıyorum.

Dilimin üzerinde kayan ön sperminin şehvetli tadıyla inliyorum. En son birlikte olduğumuzda bunu yapmamıştık. İlk defa bir erkekle

Ağzımda bir adam var ve buna *bayılıyorum*.

Ben onu daha sert emdikçe, dilimi beton şaftı boyunca kaydırarak homurtuları daha da derinleştiriyor.

"Evet," diye homurdanıyor oturduğu yerden ve ellerini saçlarıma gömüyor. "Aynen böyle, bebeğim."

Elimle tabanını sıkıyorum ve ellerinin yumruk haline geldiğini hissedene kadar sikini emiyorum. Ağzından çıkmaya çalışan cinsel homurtu ve hırıltılara karşı koyarken kaslı göğsü aşağı yukarı inip kalkıyor.

Harris dişlerini gıcırdatıyor, başını geriye atıyor ve ağzıma boşalıyor. Aletin aniden dilimin üzerinde zonkladığını hissettiğimde aklıkla inliyorum. Ağzıma bir sürü sıcak döl doluyor ve amım zonklarken onu yutuyorum.

Oraya dokunmasını arzuluyorum. Tek düşünebildiğim bu.

Onu emerek kurutuyorum ve sonra benden uzaklaşana kadar şaftını okşamaya başlıyorum, artık dokunuşumun hassasiyetini kaldıramıyorum.

O şehvetli kahverengi gözleriyle bana bakarken "Harikasın," diye fısıldıyor. "Buraya gel."

Islak dudaklarımı siliyorum, ayağa kalkıyorum ve ona gidiyorum.

Tekrar oturuyor ve iri elleriyle göğüslerimi avuçluyor. Ağzını karıncalanan meme uçlarıma dayayıp onları teker teker yalayıp emerken gözlerim zevkten kapanıyor.

"Oh, Harris," diye inliyorum ellerimi onun gür saçlarının arasına sokarken. "Seni çok özledim."

"Seni çok özledim," diyor ellerini kalçalarımın üzerinde kaydırıp kıcımı kavrarken.

Sikine bakıyorum ve hâlâ kaya gibi sert olduğunu görünce şok oluyorum. Aramızda dimdik duruyor, gitmeye hazır.

Ona bakarken amım ağrıyor. Beni gerdiğini hissetmek istiyorum. Onun tarafından tüketilmenin o inanılmaz hissini istiyorum.

Kotumun düğmesini açıyor ve fermuarımı indiriyor.

O güçlü ellerin kotumun içine kaydığını hissettiğimde nefesimi tutuyorum. Parmak uçlarını külotumun içine daldırıyor ve her şeyi aşağı çekiyor.

Kot pantolonum ve iç çamaşırım dizlerimin altına düşer düşmez aniden beni kaldırıyor ve yatağa yatırıyor.

Sırt üstü yatmış, nefesim boğazıma düğümlenmiş bir halde ona bakıyor ve bir sonraki hamlesini merak ediyorum.

O iri eller kot pantolonumu kavradı ve her şeyi çekip çıkardı. Artık ben de onun kadar çıplaktım.

Üzerimde yükseliyor, çok seksi görünüyor.

Bacaklarımı tutup açarken boğazımdan bir inilti kaçıyor. Seksi kahverengi gözlerindeki açlıkla diz çöktüğünde "*Oh*," diye nefes nefese kaldım.

Ben daha tek kelime edemedi ağzını üzerime koyuyor ve her şey mutluluğa dönüşüyor.

CHAPTER EIGHT

Harris

MKızın ateşli amcığı *sırılısıklam*. Beni bile şaşırtan bir açlıkla onu yalayıp yutuyorum.

"*Kahretsin,*" diye inliyor dilimi sıcak ıslak yarığı boyunca sürüklerken, klitorisine doğru ilerlerken kıvrımlarının arasından süzülüyorum. "*Aman Tanrım.*"

O memelerini tutup sıkarken ben de klitorisine yapışıp emiyorum. Yatakta kıvranıyor ve kalçalarını dilimin ritmine göre döndürüyor.

Doğru noktaya vurdum ve aniden keskin bir çığlıkla sırtını kamburlaştırdı.

Onun amına doyamıyorum. O şimdiye kadar tattığım en lezzetli şey-sekerden daha tatlı, şeftaliden daha sulu. Ağzım onun sularıyla sırılısıklam oldu ve hala doyamıyorum.

Dilimi onun açıklığına doğru kaydırıp içeri ittiğimde inliyor. Onun tadını aldıkça daha da sertleşiyorum. Sikim şu anda çelik bir çubuk gibi. Bu sıcak sulu amcığa girmekten başka bir şey istemiyor.

Sevgilim bu sefer gitmiyor. Ben zaten bağımlıyım. Takıntının da ötesindeyim. Bu kız *benim* ve onu burada tutmak için ne gerekiyorsa onu yatağa zincirleyeceğim.

Bir parmağımı deliğine soktuğumda seksi sırtı kavisleniyor. Bir tane daha eklediğimde çığlık atıyor.

"Hoşuna gitti mi?" Dudaklarımı klitorisinin etrafına sarmadan ve ritmik bir hareketle emmeden önce homurdanıyorum. "Erkeğinin tam da ait olduğu yerde, bacaklarının arasında olması nasıl bir duygu?"

"Oh," diye inliyor göğüslerine masaj yaparken, gözleri kapalı. "İşte özlediğim şey buydu. Çok iyi hissettiriyor..."

Ellerimi vücudunun altına sokuyorum, kıkırını tutuyorum ve amını yüzüme doğru çekiyorum. Ağzıma boşalana kadar amını yalayıp yutuyorum.

Orgazmı onu sert bir şekilde vururken sırtını kamburlaştırarak çığlık atıyor. Vücudu titreyerek patlıyor ve bacakları omuzlarımda kontrolsüzce sallanıyor.

Onu yalıyorum, sularının tadını çıkarıyorum ve benim olduğu için evrene teşekkür ediyorum.

Yoğun orgazmdan sonra bitkinlik içinde yere yığıldığında ayağa kalkıyorum ve onu gördüğümde sırtıyorum.

Yatağın üzerinde çıırılçıklak yatan kızım kadar seksi bir şey görmemiştim. Fiona, güzel göğüsleri açıkta, ağır ağır nefes alıyor - o mükemmel pembe meme uçları her hızlı nefesle yukarı ve aşağı hareket ediyor.

Gözleri yarı kapalı ama açık olan kısımları parlak ve şehvet dolu bir şekilde bana bakıyor. Siyah saçları yatağın üzerinde dağınık bir şekilde duruyor, ama beni gerçekten tahrik eden bir tür yeni becerildim bakışı atıyor. Dudakları sert öpücüklerimden dolayı biraz kabarık ve kırmızı. Bir dahaki sefere daha nazik olmam gerekecek ama bu güzelliğin yanında kendimi kontrol etmem zor.

Ona bakmadan duramıyorum.

Büyüleyici bir kadın. Bir anne olması, üstelik benim çocuğumun annesi olması onu çok daha karşı konulmaz kılıyor. Anne olmak için gereken güç çok seksi. Vücudu savaştan geçmiş ve her bir iz ve ince değişim bu gücün ve direncin bir kanıtı.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyorum yorgun gözleri biraz daha açılırken.

"Bunu bıraktığıma inanamıyorum," diye fısıldıyor. "Bir daha olmayacak." "Olmasa iyi olur," diyorum sırtarak, elimi sertleşmiş sikimin etrafına sararken

ve yatağa tırman.

Bana yer açmak için geri çekiliyor ve aç gözlerini sikime diyor.

"Bacaklarını aç."

Sertçe yutkunuyor ve kendini bana açıyor, o güzel amcığını ortaya çıkarıyor. Birlikte olmamızın üzerinden beş yıldan fazla zaman geçti -

herhangi biriyle birlikte olduğumdan beri- ve onun için o kadar hazırım ki patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Kalın kafamı girişine doğru yönlendirirken onun üstüne eğildim. Yüzüm onunkinin üzerine geldiğinde, boynumun arkasını tutuyor ve ateşli bir öpücükle ağzımı onunkine çekiyor. Sikimin başını ıslak, ılık açıklığına doğru iterken dilimi ağzına sokuyorum.

"*Tanrım*," diye fısıldıyor dudaklarıma, onu gerdiğimi hissettiğinde.

Hâlâ çok sıkı. Sanki ilk seferki gibi.

"*Siktir*," diye homurdanıyorum, bir santim daha içeri iterken ipeksi duvarlarını hissediyorum.

beni *sıkıyor*.

Artık dayanamıyorum. Onun derinliklerinde olmalıyım.

Şehvet dolu bir homurtuyla içine giriyorum, ağrıyan taşaklarım kıcına bastırılana kadar onu itiyorum. Yoğun hislerden dolayı haykırırken tırnakları omuzlarıma saplanıyor.

Sıcak... Sıkışma...

Bu hayatımın en güzel duygusu. Sonsuza kadar bu anın içinde kalmak istiyorum. Fiona sanki düşmesini engelleyen tek şey benmişim gibi bana tutunuyor. "İyi misin?" Fısıldıyorum.

Cevap vermiyor. Gözleri kapalı ve ateşli amcığı sikimin etrafında kenetlenirken ağır ağır nefes alıyor.

Sonunda gözlerini zorla açıyor, dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor. "Evet. Sadece... Sen çok büyüksün..."

"Ve sen çok mükemmelsin."

Boynumun arkasını tekrar kavıyor ve ağzımı tekrar kendi ağzına çekiyor. Kalçalarımı sallamaya başlarken onu öpüyorum, ileri geri, ileri geri, her seferinde bir inç içeri ve dışarı kayıyorum.

Bu kedi beni ilk seferden daha kolay götürüyor, ama bunca zaman geçtikten sonra daha da tatlı.

Çok geçmeden kalçalarımı uzun ve sert hareketlerle içeri ve dışarı itiyorum.

"*Evet!*" diye haykırıyor, kendini kaptırıyor. Her itişte sikime doğru geri itiyor, benimle yarı yolda buluşuyor.

"Çok iyi hissediyorsun bebeğim," diye homurdanıyorum göğsünü tutup çok sert sıkarken. İnliyor ve elimin arkasını kavrayarak ona doğru tutuyor.

"Bu amcığı özledim," diye inliyorum. "Seni özledim."

Beni itiyor ve ben de kendimi yatağa bırakıyorum. Sikim içinden kayınca ikimiz de hayal kırıklığı içinde inliyoruz.

Bu seksi küçük sürtük üstüme tırmanıyor, ıslak sikimi tutuyor ve amına geri sokuyor. Ben daha nefes bile alamadan sikimi aŗađı yukarı hareket ettiriyor ve bir kovboy kızı gibi üstüme biniyor.

Manzara beni büyüledi. Siyah saŗları omuzlarında zıplıyor, o tatlı göğüsleri aŗađı yukarı sallanıyor. Sikimin her santimini iŗine alırken yüzündeki ifade saf bir zevkti.

Bu kadına aŗıđım. O benim iŗin her Şeyi yapıyor. Baŗka birine ihtiyacım yok.

Ve asla yapmayacağımı biliyorum.

Kıçını tuttuğumda ve her aŗađı indiğinde yukarı itmeye baŗladıđımda seksi küçük bir inilti ŗıkarır.

Klitorisi sert pelvisime ŗarpmaya devam ediyor ve sonunda bu onun iŗin çok fazla.

Bu çığlıklar daha da yükseliyor. Parmak uŗları karın kaslarıma batıyor. Yüzü kasılıyor ve sikimin üzerine boŗalırken bir çığlık atıyor.

"*Lanet olsun,*" diye inliyorum onun sıcak amcığının etrafımda titreŗtiđini hissederken.

Gğsme yığılırken inliyor ve titriyor. Büyük koruyucu kollarımı ona sarıyorum, orgazm vücudunda cızırdarken onu sıkıca tutuyorum.

Ama o sıkı, titreŗen amcık beni *ldryor*. Uzun süre dayanamıyorum.

Nefesini topladığında onu elleri ve dizleri üzerinde dndryorum.

O daha gittiğimi anlamadan tekrar iŗine girdim.

"İŗte benim kızım," diye homurdanırken mükemmel kıçını kavradım ve sertçe sokmaya baŗladım. "Her kalın santimini al."

Bu büyülü amcığa boŗalmanın eŗiđindeyim, bu yüzden tüm öz kontrolüm gitti. Onu sert ve hızlı bir Şekilde beceriyorum, aletimi ona o kadar büyük bir güçle çarpıyorum ki, kal alarımdan her güçlü srŗnde çığlık atıyor.

"İŗine boŗalacađım kızım," diye homurdanıyorum elimi kavisli omurgasına koyarken. "İŗine bir bebek daha sike eğim."

Ben de bunu istiyorum. Bu kızı *doğurmak*.

Tohumlarımdan onun iŗinde büyümesini istiyorum.  ocuğumu onun rahminde istiyorum.

Bu sefer göğüslerinin Őiŗtiđini ve karnının büyüdüğünü göreceğim.

Her Şey iŗin orada olacağım. Onunla ilgilenmek ve *her* ihtiyacını karŗılamak iŗin orada olacağım.

onun ihtiyaçlarından biri.

Çılgınlıkları daha da yükseliyor, çok yüksek. Neredeyse elimle ağzını kapatacaktım ama artık eşikteyim ve yavaşlayamıyorum.

İçimde yoğun ve ateşli bir orgazm oluşuyor ve bu güzelliğe doğru ilerlemeyi durduramıyorum.

"Evet!" diye haykırıyor, ben o kadar sert sokuyorum ki yatak hareket ediyor. "İçime boşal, Harris. Amıma boşal."

Edepsiz sözleri beni kızdırdı.

Kıçını sıkıyorum, sertçe itiyorum ve sulu küçük amının derinliklerine bırakıyorum.

Haykırıyor ve tekrar orgazm oluyor, bu gece ikinci kez sikimin üzerine boşalıyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, tohumum onun titreşen amına akarken. Sikim şiddetle sarsılıyor ve titreyen vücuduna daha fazla sıcak döl gönderiyor.

Tohumlarım doğruca rahmine gidiyor, tıpkı geçen sefer olduğu gibi. Tam ait olduğu yere gidiyor.

Üç orgazmın yoğunluğu onu aynı anda vurur ve bitkin bir iniltiyle yatağa düşer.

Ondan çıkıyorum ve kremasıyla kaplanmış sert sikime bakıyorum. Çok güzel bir karmaşa.

Gözlerim kızıma geri dönüyor ve o hızla uykuya dalarken bir iki dakikamı ona hayranlıkla bakarak geçiriyorum.

Yataktan kalktım, otel bornozunu giydim ve kızımı çarşafın altına sokmaya çalıştım. Küçük bir başarı değil. Mışıl mışıl uyuyor ve bana hiç yardımcı olmuyor.

Sonunda onu yorganın altına soktum ve şakağından öptüm. Gülümsüyor ama gözlerini açmıyor.

Üzerime bir koruma dalgası çöktü.

Bu ikisi -kızım ve oğlum- artık benim gözetimimde.

Onlar benim korumam altında. Onlarla ilgilenmek benim görevim.

İkisi için de iyi bir adam olacağım. Neye ihtiyaçları varsa o olacağım.

Göğsümde bir sıcaklıkla Lucas'ı kontrol etmek için diğer odaya gidiyorum.

Onu kocaman yatağın ortasında mışıl mışıl uyurken gördüğümde tam kalbimden vuruluyorum. Çok sevimli. O mükemmel.

Birkaç dakika ona hayran hayran baktıktan sonra battaniyeyi çenesine kadar çekiyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum alnından öperken.

"Senin yanında olacağım bundan sonra. Söz veriyorum."

Hiçbirini duymuyor ama hepsi doğru.

Ailemi terk etmiyorum. Kalmak için buradayım.

Bedenim sevgi ve mutlulukla dolup taşarken, kızımın uyuduğu odaya geri dönüyorum.

Yatağın içine kayıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Saçlarının hindistan cevizi kokusunu seviyorum, bu yüzden yavaş nefes alışını dinlerken burnumu saçlarına gömüyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum ona. "Ve her zaman seveceğim." O da beni duymuyor ama önemli değil.

Hayatımın geri kalanında ona bunun doğru olduğunu göstereceğim.

CHAPTER NINE

Fiona

I Lucas'ın "Cowabunga, dostum!" diye bağırmasıyla uyandım. İÇeri girip bizi aynı yatakta görmesini istemediğim için panik içinde doğruluyorum. Harris'le aramda ne olacağından emin değilim ama işe yaramazsa diye Lucas'ın umutlanmasını istemiyorum.

Yatak boş.

O düz çarşafı gördüğümde en kötü korkularımın hepsi aklıma geliyor. Gecenin bir yarısı çekip gitti. Hepsi pantolonuma girmek içindi. Bir eş ve çocuğa sahip olmak istemiyor. Bir gecelik eğlenceydi ve şimdi kalbi kırık bir çocukla eve dönmek zorundayım.

"Kaplumbağa Gücü!"

O derin erkeksi sesi duyduğumda tüm gerginliğim üzerimden atılıyor.

Ayağa kalkıp parmak uçlarımda kapıya doğru ilerlerken gülümsüyorum. Sessizce iterek açıyorum ve ana odanın içine bakıyorum.

Çocuklarım perdelerin kurdelelerini ninjalar gibi alınlarına dolamışlar ve arka planda Ninja Kaplumbağalar filmi çalarken koltukta güreşiyorlar.

Babası onu kucağına alıp koltuk minderlerine yapıştırırken Lucas çok mutlu görünüyor. Harris de mutlu görünüyor. Her zaman böyle bir bakışı vardır.

Lucas'a her baktığında yüzünde harikulade bir inançsızlık belirliyor.

Birlikte bu kadar iyi oynamalarını yüzümde bir gülümsemeyle izliyorum. Sanki hayatları boyunca en iyi arkadaş olmuşlar gibi görünüyorlar.

Lucas bir savaş çılgılığıyla sırtına atladığında Harris beni fark ediyor. "Tüh," diyor yüzünü buruşturarak. "Çok mu gürültü yaptık?"

Ona gülümserken başımı sallıyorum. "Sorun değil."

"Günaydın anne!" Lucas, Harris'in kalın kaslı boynundan sarkarken şöyle diyor.

"Günaydın tatlım," diyorum, o kadar mutlu hissediyorum ki ağlamaya başlayabilirim.

Harris lavabonun yanındaki küçük kahve makinesini göstererek, "Cezvede kahve var," diyor. "Ve kahvaltı sipariş ettim. Birazdan burada olur. Lucas senin krem şantili waffle seven bir kız olduğunu söylemişti, ben de sana ondan aldım."

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ben bekar bir anneyim, bu yüzden *her şeyi* ben yapmaya alışkınım. Daha önce hiç sabahları kahve yapan ya da kahvaltıyla ilgilenen biri olmamıştı.

Ben kendimle ne yapıyorum ki?

Kahve cezvesine gidip kendime bir kupa dolduruyorum. Lucas Harris'i yakalıyor ve koca adamı yere seriyor. Babasının üzerine atlarken çok heyecanlıydı.

İzlerken gözlerim doluyor. Bunu hep Lucas için dilemiştim ama gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim.

Harris Lucas'ı kaldırıp omzunun üzerinden baş aşağı taşıyor.

Lucas o kadar çok gülüyor ki gözleri yaşıyor.

Yaklaşmalarını izlerken midem bulanıyor. Harris'in onu asla düşürmeyeceğini biliyorum ama tek çocuğumu yerden altı metre yükseklikte baş aşağı asılı görmeye alışık değilim. Bakmak zorunda kalmamak için kahveme geri dönüyorum.

Harris geldiğinde seksi bir ses tonuyla "Günaydın," diyor.

"Günaydın," diye fısıldıyorum dudaklarımı yalarken ve başımı yukarı eğerken.

İnleyerek eğiliyor ve beni öpüyor. Lucas göremesin diye arkasından sarkıyor.

"Annene günaydın öpücüğü ver," diyor arkasını dönerken.

Lucas'ın yüzünde kocaman, sevimli bir gülümseme belirliyor. Gözlüğünü düzeltiyorum, yanağına bir öpücük konduruyorum ve sonra babası onu kucağına alıp yatağa fırlatıyor. Zıplayarak yere düşerken

gölüyor.

Harris geri geliyor, her zamankinden daha seksi görünüyor. Gri bir eşofman altı, beyaz bir atlet giymiş ve tabii ki hala o beyaz kurdeleyi taşıyor

alnına bir ninja gibi bağlanmış. "İyi misin?" diye fısıldıyor.

Ona gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Git kahvenle yatağında dinlen," dedi. "Ben Lucas'la takılacağım."

Bu çılgınca. Normalde Lucas daha güneş doğmadan ve kafein kan dolaşıma girmeden bir el işi yapmam ya da oyun oynamam için bana yalvarır.

Değişiklik olsun diye bir ortağın yardım etmesi güzel. Bırakın beni, Lucas'ı bile kollayan biri olmamıştı.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum kahve fincanımı alırken, "ama sorun olmazsa sizi izlemek istiyorum. Çok eğleniyor."

Kahvaltı gelene kadar kanepede oturup oğullarımın güreşini izliyorum.

Masaya kurar ve gerçek bir aile gibi yeriz.

"Bu gece yine burada kalabilir miyiz?" Lucas krepinden büyük bir ısırık alırken soruyor.

"Bu sabah San Antonio'ya dönmem gerekiyor," diyor Harris üzüntüyle. "Bu akşam bir hokey maçım var."

"Bir tane daha mı?" Lucas kaşlarını çatarak sorar.

"Baban bir hokey oyuncusu," diyorum ona. "Çok fazla hokey oynamak zorunda." "Ah," diyor Lucas, gözlerini kaçırarak.

"Yatmadan önce televizyonda maçı izleyebiliriz," diyorum ve o da hemen canlanıyor.

Harris, "Yarın ve ertesi gün izinliyim," diyor. "Belki beni davet ettiğin akşam yemeği için geri dönebilirim."

Lucas'ın gözleri gözlüklerinin arkasından kocaman oldu. "Gerçekten mi?" "Eğer annen için sorun değilse."

İkisi de umutlu yüzlerle bana dönüyorlar.

"Elbette," diyorum gülerek. "Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Lucas ona birlikte yapabilecekleri onca şeyi anlatırken Harris bana gülümsüyor. "Sana sihir numaralarımı ve LEGO koleksiyonumu gösterebilirim. Bana kitap okuyabilirsin ve resim yapabiliriz. Ve sen de yatıya kalabilirsin! Anne, yatıya kalabilir mi?"

Yeni erkeğime bakarken sırtıyorum. "Kesinlikle."

Ve şimdi birlikte yapabileceğimiz her şeyi düşündükçe kızarıyorum...

CHAPTER TEN

Fiona

I Harris'in arabası garaj yoluma girdiğinde gece yarısıydı. Farları gördüğümde küçük bir heyecan duydum.

Kitap okuduğum lambayı kapatıyorum ve birkaç mum yakarak eve şehvetli bir ışıltı veriyorum. Hemen Lucas'ı kontrol ediyorum -uyuyor-kapısını kapatıyorum ve seksi bir çalma listesi açıyorum.

Ön kapı açıldığında bornozumla duruyorum ama Harris'in bilmediği şey, içime yeni bir dantelli siyah iç çamaşırı giydiğim.

Haftalardır birlikteyiz ve bu inanılmazdı. Ben bu adama kafayı takmış durumdayım, o da bana kafayı takmış durumda. Ona doyamıyorum. Mümkün olduğunca sık bizimle kalıyor, ki bunu gerçekten takdir ediyorum ve şahsen gelemediğinde, beni ve Lucas'ı her zaman görüntülü aramayı ihmal etmiyor.

Bu öğleden sonra, Lucas'ın odasında bir erkek sesi duydum ve onu kontrol etmeye gittiğimde, Harris ona kitap okurken kollarında iPad ile yatağında uyuyordu. Yani, ne kadar tatlı değil mi?

Lucas ve ben her Hyenas maçını birlikte izliyoruz. İkimizde de Harris Sutton formaları var ve kamera adamımızı her gösterdiğinde tezahürat yapıyoruz. Maçların çoğu Lucas için çok geç bitiyor, bu yüzden maçlardan sonra bitirmek zorunda kalıyoruz.

Ertesi gün okula gitmek her zaman işkence olur. Özellikle de yakın geçen maçlarda, ama Lucas maçları onsuz bitirirsem kendini ihanete uğramış hisseder, bu yüzden asla bitirmem.

Harris eve giriyor ve beni gördüğünde sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken, "İşte eve dönmek için güzel bir manzara," diyor.

"Altımda ne olduğunu görene kadar bekle," diye sırtarak cevap veriyorum. "Mmmmm," diye inliyor çantasını bırakıp yanıma gelirken. Bayılıyorum

ne kadar büyük olduğunu. Evimde onun sesinin erkeksi tınısını seviyorum. Bu adamla ilgili her şeyi seviyorum.

Elini saçlarımın arasına sokup başımın arkasını kavırıyor ve bana ateşli, şehvetli bir öpücük veriyor. Seksi dudakları karşısında eriyorum.

"Hemen döneceğim," diye fısıldıyor göğsüm ağır nefeslerle inip kalkarken. "Sen beni daha fazla heyecanlandırmadan oğluma iyi geceler öpücüğü vermek istiyorum."

"Çabuk dön," diyorum ona. "Beni şimdiden çok heyecanlandırdın."

Koridorda gözden kaybolurken bana sırtıyor ve yanaklarımın ısınmaya başladığını hissediyorum. Bu muhteşem adamın benden hoşlandığına inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum.

Lucas'ın kapısının açıldığını ve birkaç saniye sonra kapandığını duyuyorum.

Harris geri döndüğünde hararetli gözleri üzerimdeydi. "Sana sormam gereken bir şey var."

Umarım bornozumu çıkarmamı isteyecek çünkü burada ölüyorum.

Çantasına uzanıyor ve sonra önümde diz çöküyor.

Ellerim ağzıma giderken "Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum. "Bu...?" Evet öyle.

Küçük mor kutuyu açıyor ve içinden büyük, ışıltılı bir elmas yüzük çıkıyor. Muhteşem bir şey.

"Sana beş yıl önceki o ilk gece sormam gereken bir şeyi sormak istiyorum," diyor güzel kahverengi gözlerinde saf sevgi ve hayranlıkla bana bakarken. "Benimle evlenir misin, Fiona? Beni dünyanın en mutlu erkeği yapıp karım olur musun?"

Ona bakarken gözlerimden yaşlar akıyor.

Bu gerçek olabilir mi? Hayat bu kadar güzel olabilir mi? Böyle rüyalar gerçekten gerçekleşir mi?

Tek cevabın bu olduğunu söylüyorum.

"Evet, Harris. Karın olmayı çok isterim."

Bana bakarken çok mutlu ve minnettar görünüyor. Sonra elimi tutuyor ve göz alıcı yüzüğü parmağıma geçiriyor. *Ağırlığını* hissedebiliyorum. Buna alışmak biraz zaman alacak.

Tüm vücudum heyecanla uğuldarken ona bakıyorum. Aileme söylemek için sabırsızlanıyorum. Oh! Lucas'a söylemek için sabırsızlanıyorum! Ailesi bir araya geldiği için çok heyecanlanacak.

Seksi nişanlım ayağa kalkıyor ve beni daha önce hiç öpmediği gibi öpüyor.

Bornozumu açıp kaydırarak çıkarırken ellerine yapıştım.

Aç gözleri vücudumda gezinirken "Burada neyimiz varmış?" diye homurdanıyor.

"Küçük bir nişan hediyesi," diye fısıldıyorum sırtarak.

Bana kurt gibi gülümsüyor, beni kucağına alıyor ve yatak odasına götürüyor.

Ve sonra bütün gece dünyamı sallamaya devam ediyor.

EPILOGUE

Harris

Sekiz ay sonra.

I derin bir nefes alıp sahneye çıkıyorum. Spor muhabirleri denizi arasında birkaç dost yüzü bulmak için odayı tarıyorum.

Yeni arkadaşlarım Arthur ve Chris'i gördüğümde gülümsüyorum. Chris'i hastanede ziyaret ettikten sonra her ikisiyle de görüşmeye devam ettim.

Ameliyat üstüne ameliyat geçirdi ama araba çarptıktan sonra inanılmaz bir şekilde iyileşiyor. Doktorlar bir daha asla yürüyemeyeceğini söylediler ama o güçlü bir ihtiyar ve geçen ay ilk adımlarını attı. Onu burada sadece koltuk değnekleriyle görmek beni çok heyecanlandırıyor. Birkaç ay sonra onlar da olmayacak.

İnanılmaz oğlu Arthur gururla yanında duruyor. Ona başımla selam veriyorum ve yerime oturuyorum.

O zamanlar aralarındaki ilişkiyi çok kıskandığımı hatırlıyorum. Bilmiyordum ki, benim de dışarıda beni bekleyen harika bir oğlum vardı.

Fiona'yı ön sırada, kucağında Lucas'la gördüğümde yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor.

Hokey sezonu biter bitmez evlendik. Arka bahçemde küçük bir tören oldu ama mükemmeldi. Fiona'nın ailesi

Kansas City'den ve hepsini barındırdım. Evin hayat dolu olması çok eğlenceliydi.

Evim şu anda satılık ve her şeyi toplamayı bitirir bitirmez eşim ve oğlumun yanına, Kansas City'ye taşınıyorum.

Küçük ailemizi büyütmek için yeterli odası olan yeni bir evde yeniden başlayacağız. Bir çocuk daha yapma konusunu giderek daha fazla konuşuyoruz. Ben tamamen varım ama Fiona önce yeni eve yerleşmek istediğini söylüyor.

Kameralar çekmeye başlıyor, ben de mikrofonu yüzüme yaklaştırıp derin bir nefes daha alıyorum.

"Bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedim salonu dolduranlara. "Ligde geçirdiğim on harika yılın ardından emekliliğimi resmen açıklıyorum."

Kalabalık şok olmuş görünüyor. Çok büyük bir sürpriz olamazdı ama sezonu bu kadar güçlü bitirdikten sonra eminim çoğu bir yıl daha dayanabileceğimi düşünmüştür.

Yapabilirdim ama beni bekleyen daha önemli şeyler var. Yeni bir hayata başlamam gerekiyor ve hokeyin buna engel olmasını istemiyorum.

"Hokey tarihinin en büyük oyuncularından bazılarıyla ligde oynadığım için kendimi çok şanslı hissediyorum," diye devam ediyorum, tıkanmama rağmen ilerlemeye devam ediyorum. "Nikita Panarin, Jesper Hughes ve Martin Byfield gibi büyüklere karşı oynadım. Ve son sezonumda Austin Gambill, Tucker McKinstry, Edvard Svensson, Nolan Barlowe ve ligin en iyi oyuncusu Sebastian Kemp gibi en iyi takım arkadaşlarımdan bazılarının yanımda olması gerçekten harika bir deneyimdi."

Fiona bana gülümsüyor ve bu da hissettiğim isteksizliğin bir parçasını yok ediyor. Tek istediğim her anı onunla geçirmek. Zaten birlikte çok zaman kaçırdık. Bir saniye daha kaçırmak istemiyorum.

"Ayrıca Hyenas kurumsal ofisindeki herkese, dahi koçumuz Finn Moss'a, hepimizi bir araya getiren sahibimiz Brantley Van Morgan'a, spor medyasındaki sizlere ve elbette San Antonio'nun olağanüstü hokey taraftarlarına teşekkür etmek istiyorum. Her birinize sarılabilsedim, sarılırdım. Hayatımın son on yılını çok özel kıldınız ve hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır."

Fiona ve Lucas'a döndüğümde gözlerim doluyor. "Her şeyden önce aileme teşekkür etmek istiyorum. Sevgili eşim Fiona ve muhteşem oğlum Lucas. İkinize de sahip olduğum için çok mutluyum."

Fiona bana bir öpücük gönderdi.

"Gelecek için ne planlıyorsunuz?" diye bağılıyor daha yüksek sesle konuşan muhabirlerden biri. "Koçluk mu? Medya?"

Güzel karıma bakarken genişçe gülümsüyorum. "Bir koca ve baba olacağım," diyorum onlara. "Ve sabırsızlanıyorum."

Kapılar pat diye açıldı. Kafamı çeviriyorum ve tüm takım arkadaşlarımın kocaman bir pastayla odaya girdiğini görüp gülüyorum.

"Mutlu emeklilikler sana," diye yüksek sesle ve akortsuz şarkı söylüyorlar. "Mutlu emeklilikler sana..."

Hepsi etrafımda toplanıp omuzlarıma vurup saçlarımı karıştırırken Tucker on mum yanan pastayı taşıyor.

Onlar şarkıyı bitirirken pastayı önüme koyuyor. Sebastian sırtımı sıvazlarken, "Tebrikler Sutton," diyor. "İnanılmaz bir kariyer," diyor Austin başını sallayarak.

Etrafta toplananların hepsi nazik sözler söylüyor.

Fiona'yla göz göze geliyorum ve başını eğerek bana gururla gülümsüyor. "Flamethrower,"ve Çocuklar başla ilahi Birlikte.

"Alev makinesi!

Flamethrower!"

"Lucas buraya gel ve babana yardım et," diyorum onu yanıma çağırırken.

Fiona'nın kucağından atlıyor ve sahneye koşuyor. Onu tutup kucağıma oturtuyorum ve muhabirler de "Flamethrower! Flamethrower!" diye bağırmaya başladılar.

Oğlum ve ben derin bir nefes alıyoruz, alkışlayan bir kalabalığa mumları üflüyoruz ve hepsi bu kadar.

Resmen emekli oldum.

EPILOGUE

Fiona

Bir yıl sonra...

"M Harris, Lucas'ı hastane yatağının yanına götürürken gülümseyerek, "Yeni kardeşin Marla'yla tanış," diyorum. Lucas yeni kız kardeşini ilk kez gördüğünde hareketsiz kalıyor. Battaniyelere sarınmış, elinde bir

kafasında sarı bir şapka var. Şimdiden ona kafayı takmış durumdayım. "Onu tutmak ister misin?" Harris soruyor.

Lucas ona huşu içinde bakarken sessizdir, sanki bir ses çıkarırsa büyü bozulacakmış gibi.

"Gel yanıma otur," diyorum yatakta ona yer açmak için yana kayarken.

Yukarı tırmanıp yanıma yerleşirken gözlerini kız kardeşinden hiç ayırmıyor.

"Merhaba Marla," diye fısıldıyor onu kucağına oturturken. "Gelmiş geçmiş en iyi ağabey olacağım."

"Yapacağını biliyorum tatlım," diyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum.

"Bu ailede olduğun için çok şanslısın," diye fısıldıyor ona. "Bizimle olmayı çok seveceksin."

Awww.

Harris'e bakarken gözlerimden yaşlar akıyor. Ona uzandım ve o da elimi tuttu.

Etrafım harika ailemle çevriliyken minnettarlık kalbimi dolduruyor.

Bunu tekrar yapabileceğimi sanmıyordum.

Sonsuza dek sadece Lucas'la ben olacağız sanmıştım.

Ama şimdi... Harris yanımdayken her şeyi yeniden yapmak... Her şeyi onunla paylaşmak... Arkamı kollayan birine sahip olmak...

Ona bakarken minnetle gülümsüyorum. Her şey için sabırsızlanıyorum. Küçük ailemiz biraz daha büyüdü.

Kalbim de öyle.

EPILOGUE

Harris

Yirmi yıl sonra.

"Hey, Flamethrower," benim kayınbiraderim
Ryan bağırır karşılarında arka
bahçede. "Hamburgerleri yakıyorsun!"

"Sadece senin," diye sırtarak karşılık veriyorum.

Bir bira daha almak için soğutucuya uzanırken gülüyor.

Hamburgerleri çevirirken ve etrafa bakarken yüzümde sürekli bir gülümseme var. Fiona'nın tüm ailesi ve arkadaşlarımızla birlikte 4 Temmuz havuz partisi veriyoruz. Harika bir grup. Hava mükemmel, eski şarkılar bangır bangır çalıyor, biralar akıyor ve havuz eğlenen insanlarla dolu. Daha mutlu olamazdım.

San Antonio'da emekli olduktan sonra evimi sattım ve Kansas City'ye taşındım. Lucas'ı sevdiği okuldan almak istemedim, bu yüzden onlara gelmeye ve yeni bir başlangıç yapmaya karar verdim.

Fiona inanılmazdı. O kadını ölümüne seviyorum.

Kaybettiğimiz zamanı hızla telafi ettik ve iki çocuğumuz daha oldu - ikisi de kızdı. Bu sefer, her şey için oradaydım. İlk adımlar, ilk kelimeler ve ilk öfke nöbetleri. Hepsine değer verdim.

Lucas iyi bir genç adam oldu ve hayal edebileceğimden çok daha zeki. MIT'de Robotik Mühendisliği okuyor. Bilmiyorum.

O beyinleri nereden aldığını bilmiyorum ama benim ailemden değildi.

Sporla hiç ilgilenmedi ama ben aldırmadım. Onun kendisi olmasına izin verdiğim için mutluydum. Ayrıca, her zaman burnunu bir kitaba gömmekle o kadar meşguldü ki, dışarı çıkıp paten kaymayı öğrenemiyordu. Şimdi bile, herkes havuzda eğlenirken, o bahçemizdeki büyük söğüdün altında kuantum hesaplama üzerine kalın bir kitap okuyor.

Ortanca kızımız Marla olabildiğince kız gibi, ama en küçüğümüz Penelope benim dişi versiyonum. Buzda tam bir terör estiriyor.

Ülkedeki en iyi 17 yaşındaki kadın hokey oyuncusu olabilir. Sanırım baba olarak oyuncu olduğumdan daha fazla buzun üzerindeydim. Bu spora kafayı takmış durumda ve milli olimpiyat takımına katılmaya kararlı.

Onu oraya götürmeye kararlıyım. Bana kalırsa, o kesin aday.

"Burada işler nasıl gidiyor?" diye soruyor büyüleyici karım yanıma gelip elini sırtıma koyarken. Ayak parmaklarının üzerinde durup yanağıma bir öpücük kondururken eğildim.

Hâlâ her zamanki gibi muhteşem. Aradan yirmi yıl geçti ve ben hâlâ bu kadına sıırsıklam aşığım.

"Herkes gidene kadar seni kendime saklayabilmek için sabırsızlanıyorum."

Hamburger ekmeklerini açıp barbekünün üst rafına yerleştirmeye başlarken yüzü kızarıyor. Onu hâlâ kızartabiliyor olmama bayılıyorum.

"Umarım sabırlıdır çünkü bu parti gece geç saatlere kadar sürecek." "Seninle daha da geç gidebilirim."

Koluma şakacı bir şekilde vururken sırıtıyor. "Misafirlerimiz var. Uslu dur." "Sen o mayoyla bu kadar güzel görünürken uslu durmak diye bir şey yok."

Onu aç gözlerle bir aşağı bir yukarı süzerken yanakları daha da kızarıyor. Beline ipek bir pareo bağlamış, ama beni öldüren bikini üstündeki o güzel göğüsleri. O kadar ateşli ki.

Karanlık tarafım herkesi kovmak istiyor, böylece onunla istediğimi yapabileceğim.

"Bu enerjiyi sonraya sakla, kaplan," diye fısıldıyor göz kırparak. Uzaklaşırken mükemmel kıcını tokatlıyorum ve bir çığlık atıyor. "*Terbiyeli olun*, Bay Sutton."

Bu kadının yanında uslu durmak imkansız. Beni çılgına çeviriyor.

Fiona'ma bayılıyorum.

Benden bir kez kaçtı ama bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim. Biz birbirimize aidiz ve o da tam olarak orada, Alev Silahı'nın kollarında kalacak.

Son!

Daha fazla Sırtlan yakında geliyor!

Sırada **Çaylak**'ta Austin Gambill var... Bizi
izlemeye devam edin!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.